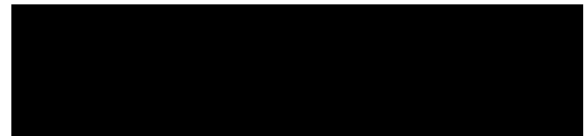

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG MUNKAÜGYI ÜGYSZÁK 9.	
FŐLAJSTROMSZÁM KEZDŐRATON:	Alkotmánybíróság részére!
Postán / Gyűjtőládára / Személyesen / E-mailen / Faxon	
Érkezett:	2014 -06- 16
PÉLDÁNY:	IV
MELLÉKLET:	KÖTFÖK:
FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG ÜGYPARTOS	A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján Budapest Királyfürdő utca 4. 1027 (postacím: 1255 Budapest, Pf. 2.)

Személyes beadvány!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1121-0/2014
Érkezett:	2014 JÚN 16.
Példány:	1
Melléklet:	13 db
Kezelőiroda:	<i>M</i>

felperes

képviseli:

Alkotmányjogi panasza

A Fővárosi Törvényszék mint
másodfokú bíróság által 51. Mf.
635.811/2013/5. számú ítélete ellen

Alkotmánybíróság

1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, [REDACTED] a [REDACTED] mint alperes ellen kormánytisztviselői jogviszony jogellenes megszüntetése miatt indított munkaügyi perben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság által **51.Mf. 635.811/2013.** sz. ügyben hozott **/5. sz. Ítélete ellen** (a továbbiakban: Ítélet), amely a felperes jogi képviselője részére posta úton 2014. április 16-án került kézbesítésre a **K/1.** sorszám alatt csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm [REDACTED] útján a számomra nyitva álló törvényes határidőn belül

Alkotmányjogi panasszal

élek az Alkotmánybíróságról szóló **2011. évi CLI törvény** (a továbbiakban: **Abtv.**) **27. §-a** alapján.

Jogi képviselőm teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt meghatalmazását mellékelem. Előadom, hogy jelen panaszomat a törvényes határidőn belül az Alkotmánybíróságon közvetlenül is benyújtom annak érdekében, hogy az mindenképpen határidőben érkezzék meg.

I. Eljárási szabályok

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság által **51.Mf. 635.811/2013.** sz. ügyben hozott **/5. sz. ítéletét** postai kézbesítés útján **2014. április 16.** napján vettem kézhez, melyet **K/5.** számon mellékletként csatolok (az „Ítélet”).

Az Ítélet olyan Alaptörvény-ellenes bírói döntés, amely Alaptörvény ellenes módon fejezi be a bírósági eljárást, ezáltal az alábbiakban kifejtettek szerint több, az Alaptörvényben továbbá az Emberi Jogok Európai Egyezményében biztosított alapjogomat is közvetlenül sérti. Érintettségem tekintetében nyilatkozom, hogy személyem azonos az Ítélet címzettjének személyével, továbbá, hogy az Ítélet alapjogaimat sérti a lentebb kifejtett módon.

A jelen panaszomat az Abtv. továbbá az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) AB. Tü. határozat rendelkezéseinek megfelelően, a törvényes határidőn belül, jogi képviselőm útján tettem.

Nyilatkozom, hogy az alkotmányjogi panasz illetve a személyes adatai nyilvánosságra hozatalához nem járulok hozzá.

Nyilatkozom továbbá arról, is, hogy alkotmányjogi panaszom benyújtásával egyidejűleg az Ítélet ellen felülvizsgálati kérelmet nyújtok be a Kúriához.

II. Tényállás:

A rendelkezésemre álló jogorvoslati út igénybevétele, továbbá az alapjogaimat sértő Ítélet előzményei

A kérelmező (a továbbiakban: **felperes**) 1998. december 01-től állt köztisztviselői jogviszonyban, 2005. november 15-én áthelyezésre került a [REDACTED] i [REDACTED] i [REDACTED] ba ahol áthelyezését követően áthelyezését követően az ingatlan-nyilvántartási osztály osztályvezetői feladatait látta el. A felperes itt megbízást kapott 2008. március 10-én a [REDACTED] i [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] t működő alperesi jogelőd szervezet hivatalvezetője helyettesi feladataira is. 2010. július 06-i hatállyal a felperes köztisztviselői jogviszonya a törvény erejénél fogva kormánytisztviselői jogviszonnyá alakul át.

2010. október 11-én illetve október 26-án a [REDACTED] i [REDACTED] l vezetője tájékoztatta a felperest, hogy hivataluk 2010. december 31-vel megszűnik, feladatait az akkor még a [REDACTED] i [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] l fogja ellátni. Ezzel egyidejűleg arról is tájékoztatták a felperest, hogy osztályvezetői megbízása a továbbiakban nem lehetséges, azonban továbbfoglalkoztatása ingatlan-nyilvántartási ügyintézőként biztosítható lenne. A hivatal vezetése a fentiekre tekintettel nyilatkozat tételére hívta fel a felperest, aki válaszlevelében a hivatal vezetőjétől további tájékoztatást kért arról, hogy milyen jogszabályi rendelkezések, illetve a hivatal Szervezeti és Működési Szabályzatának mely rendelkezése alapján szűnik meg az általa vezetett osztály, illetve az összevonás után más néven működő szervezeti egység. Ezzel kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy a munkáltató által felajánlott lehetőségről csak a jogszabályi háttér ismeretében tud érdemben és megalapozottan nyilatkozni, illetve dönteni. Ezt követően, a felperes keresőképtelen állományba került. Táppénzes állomány leteltét követően az első munkanapján vette át a felperes 2010. december 14-én kelt azon munkáltatói intézkedést, amely kormánytisztviselői jogviszonya 2011. március 1-i hatállyal megszüntetéséről rendelkezett. A felmentő okirat a kormánytisztviselők jogállásáról szóló 2010. évi LVIII tv. (a továbbiakban: Kjt.) 8. § (1) bekezdés b) pontja alapja alapján indokolást nem tartalmazott.

A felperes a Fővárosi Munkaügyi Bírósághoz 2011. január 13-án keresettel fordult. A Fővárosi Munkaügyi Bíróság 2011. december 01-én kelt 24. M. 187/2011/13. (K/2. melléklet) sz. ítéletével részben helyt adva a felperes keresetének megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg kormánytisztviselői jogviszonyát. Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék 51. Mf. 631.047/2012/3. sz. 2012. március 07-én kelt végzésével

(K/3. melléklet) az alperes jogutódlását megállapító végzés meghozatalát követő jogorvoslati jog kizárása, illetve az alperesi jogi képviselő meghatalmazásának szabálytalan volta miatt a fellebbezés korlátaira tekintet nélkül hatályon kívül helyezte az elsőfokú ítéletet, és az elsőfokon eljáró bíróságot új eljárás lefolytatására kötelezte.

A megismételt eljárás során a felperes többször pontosított és módosított kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg kormánytisztviselői jogviszonyát. A felperes keresetében arra hivatkozott, hogy a felmentési ideje alatt az alperes előtt ismertté vált az Alkotmánybíróság 8/2011. (II. 18.) AB határozata, amely szerint a Kjtj. 8. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés sérti a határozat meghozatalakor hatályos 1949. évi XX. törvény az Alkotmány (a továbbiakban: Alk.) 2. § (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elvét, az Alk. 70/B. § (1) bekezdésében biztosított a munkához való jogot, az Alk. 70. § (6) bekezdésében biztosított a közhivatal viseléséhez való jogot és az Alk. 57. § (1) bekezdésében biztosított bírósághoz fordulás jogát, illetve az Alk. 54. § (1) bekezdésében biztosított az emberi méltósághoz való jogot is, ezért azt 2011. május 31-i hatállyal megsemmisítette. A felperes keresetében arra is hivatkozott, hogy az alperes rendeltetésellenesen gyakorolta munkáltatói jogait vele szemben, mivel kormánytisztviselői jogviszonyát a felperes vélemény nyilvánítása, illetve az egyenlő bánásmód követelményének megsértésével szüntette meg. A felperes érvelése szerint a vele szemben alkalmazott munkáltatói intézkedés uniós jogot sért, továbbá sérti a magyar jogrendszer részét képező, az Emberi Jogok és Alapvető Szabadságjogok Védelméről szóló, Rómában 1950. november 4-én kelt nemzetközi Egyezmény (EJEE) 6. cikkének tisztességes eljárásra vonatkozó rendelkezését is.

Az alperes a megismételt eljárásban is a kereseti kérelem elutasítását kérte, tekintettel arra, hogy álláspontja szerint – mivel a hivatkozott AB határozat meghozatala előtt történt meg a felperes felmentése – az alperes nem gyakorolta rendeltetésellenesen a munkáltatói jogokat, továbbá az egyenlő bánásmód követelményét sem sértette meg. Az alperes hivatkozott arra is, hogy az alperes jogelődje két esetben hívta fel az alperes nyilatkozattételre a részére felajánlott munkakör elfogadásával kapcsolatba, azonban választ erre nem kapott a megszabott határidőben.

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság által 22.M 1458/2012/9. ügyiratszámom hozott ítéletével (K/4. sz. melléklet) megállapította, hogy az alperes 2010. december 14-én kelt felmentésével jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát, ezért a felperes jogviszonya az ítélet jogerőre emelkedésének napján szűnik meg. Az első fokon eljáró bíróság ítéletének indokolása szerint, hogy az AB 8/2011. (II. 18.) AB határozata 2011. február 15. napján kelt határozatával megállapította, hogy a Kjtj. 8. § (1) bekezdésének b) pontja alkotmányellenes ezért azt 2011. május 31-i hatállyal megsemmisítette. Az AB határozatának közzétételére 2011. február 18-án került sor. Tekintettel arra, hogy a felperes jogviszonya megszűnésének időpontja 2011. március 01. napja volt, így megállapítható, hogy a felmentés kiadására az AB határozatának meghozatala előtt került sor, azonban a jogviszony megszüntetésére az AB határozatának megszűnését követően került sor. A felperes felmentése ellentétes továbbá a Európai Unióról szóló szerződéssel egyenértékű Alapjogi Charta 30. cikkével, továbbá az Európai Szociális Charta 24. cikkében foglalt szabályozással is ellentétes. Utalt arra, hogy a fenti alapjogok érvényre juttatása az Emberi Jogok Európai Bírósága (EJEB) 19.554/11 számú K.M.C. kontra Magyarország ügyben is megjelent. Tekintettel a fentiekre a felperessel szemben alkalmazott munkáltatói intézkedés nemcsak alkotmányellenes, hanem ellentétes az európai uniós joggal is. A bíróság álláspontja szerint a fentiekben túl az alperes megsértette a rendeltetészerű joggyakorlás követelményét is. A bíróság álláspontja szerint az alperes eljárása az intézkedéskor hatályos törvényi rendelkezésnek ugyan „formailag megfelelt”, de

nem felelt meg a korábbi Mt. 4.§ (1) bekezdésében foglaltaknak, ugyanis ez az eljárás alkalmas volt arra, hogy a felperes jogos érdekét csorbítsa, érdekérvényesítési lehetőségét korlátozza (korábbi Mt. 4. § (2) bekezdése).

Attól, hogy a munkáltató intézkedése formailag jogszerű, nem jelent egyértelmű rendeltetésszerűséget egy alkotmányellenes törvényi rendelkezés alkalmazása esetén.

A törvényhozó azzal, hogy nem szabályozta a munkáltatói felmentés törvényi feltételeit, és lehetőséget adott a döntés indokolásának mellőzésére, aránytalanul korlátozta a kormánytisztviselőt a bírói jogvédelemhez való jogában. Az érdekérvényesítési lehetőség ezen korlátozása a felmentéskor hatályos korábbi Mt. 4. § (2) bekezdése alapján a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe ütközik. Attól, hogy a munkáltató intézkedése jogszerű az nem jelent egyértelmű rendeltetésszerűséget is. Az elsőfokon eljáró bíróság ezen megállapítását a hivatkozott számú AB határozatában foglaltakkal indokolta. A Kjt. 8. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt jogszabályi rendelkezés alapján az indokolási kötelezettség hiánya miatt és a felmentés jogszerűségének elbírálásához szempontot adó szabályok hiányában, jelentősen leszűkült azoknak az eseteknek a köre (a felmentő határozat semmissége, a felmentési tilalomba ütközés, egyenlő bánásmód megsértése, rendeltetésellenes joggyakorlás), amikor a kormánytisztviselő a siker reményében fordulhat a bírósághoz, a bíróság a felmentés jogszerűségét érdemben el tudja bírálni. A Kjt. szabályozása alapján a munkáltatói felmentés kapcsán keletkező közszolgálati jogvitákban a felmentés jogszerűtlenségét a kormánytisztviselőnek kell bizonyítania. Ebből következően a bíróság csak formai szempontból vizsgálhatja felül a munkáltatói intézkedést, de ez önmagában elegendő jogvédelmet nem jelent, így a kormánytisztviselő nem élhet a teljes jogorvoslathoz való alkotmányos alapjogával.

Az elsőfokú ítélet utalt továbbá a Legfelsőbb Bíróság (jelenleg Kúria) MK 95. munkaügyi kollégiumi állásfoglalásában értelmezte a munkáltatói felmondás esetén a rendeltetésellenes joggyakorlást. „Az Mt. 4. §-a egyebek között kimondja, hogy *a törvényben megállapított jogokat és kötelezettségeket rendeltetésüknek megfelelően kell gyakorolni és teljesíteni.* Ez a rendelkezés azt jelenti, hogy a Munka Törvénykönyvén alapuló jogot nem lehet olyan célból gyakorolni, amely ellentétbe kerül a jog által szolgálni hivatott céllal. Mindez a munkáltatói felmondási jog gyakorlására is irányadó. Ehhez képest az egyébként fennálló munkáltatói felmondási jog gyakorlása is jogellenessé válik abban az esetben, ha bizonyítottan rendeltetésével össze nem férő célból, esetleg ártási szándékkal, bosszúból, zaklatásszerűen gyakorolták, illetve ilyen eredményre vezet.” [Alkotmánybíróság 8/2011. (II. 18.) AB határozat indokolása]

A hivatkozott állásfoglalás szerint rendeltetésellenes joggyakorlást valósít meg a munkáltató abban az esetben is, ha a kormánytisztviselő felmentésére véleménynyilvánításának elfojtása érdekében kerül sor. A lefolytatott tanúvallomások alapján megállapítást nyert, hogy a felperes jogviszonyának megszüntetésére tulajdonképpen azért került sor, mert a munkáltatót érintő szervezeti változásról tudomást szerezve a felperes igyekezett segíteni beosztott munkavállalóinak más munkáltatóknál történő elhelyezkedését. Ez a tevékenysége pedig az alperesi jogelőd szervezet hivatalvezetőjének a tudomására jutott akik kifejezték azon álláspontjukat, miszerint a felperes ezen magatartása, számukra elfogadhatatlan. A bíróság álláspontja szerint a felperes azzal, hogy bizonytalan helyzetben került kollégáinak elhelyezkedését segítette, támogatta nem tekinthető az együttműködési kötelezettség megsértésének, illetve annak sem, hogy a felperes bármilyen módon is akadályozni kívánta volna magát az átszervezést, illetve annak végrehajtását.

A bírósági ítélet az egyenlő bánásmód megsértését is megállapította tekintettel arra, hogy mint az idősebb generációhoz tartozó személyre az alperesi szervezet vezetőként annak ellenére nem tartott igényt, hogy bizonyíthatóan a beolvadással létrejött [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] 2011. január 1-től a korábbi egy helyett már két ingatlan-nyilvántartási osztály működik. Az elsőfokú ítélet megállapította továbbá azt is, hogy a hivatal vezetése a felperest az utolsó időszakban másként kezelte más vezetőtársától.

Az ítélet ellen **az alperes fellebbezéssel élt**. Fellebbezésében előadta, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete jogszabálysértő és iratellenes. Érdemben előadta, hogy álláspontja szerint az alperes jogszerűen szüntette meg a felperes jogviszonyát már csak azért is, mert a felmentésről rendelkező munkáltatói intézkedés jóval az AB határozatának kihirdetését megelőzően történt. Előadta, hogy álláspontja szerint az Alapjogi Charta jelen esetben nem alkalmazható. Állította, hogy az alperes nem valósított meg a felperessel szemben rendeltetésellenes joggyakorlást. Állította továbbá azt is, hogy a felperessel szemben véleménynyilvánítás elfojtására vonatkozó rendeltetésellenes joggyakorlást sem valósított meg felmentése során.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Részletesen kifejtett érvei között többek között hivatkozott arra is, hogy az indokolás nélküli felmentés súlyosan Alkotmány, illetve Alaptörvény ellenes.

Részletesen taglalta az Alkotmánybíróság vonatkozó döntéseit, utalt arra, hogy a 34/2012. (VII. 17.) AB határozatra is amely ugyan elutasította az indoklás nélkül felmentett kormánytisztviselők folyamatban lévő munkaügyi pereiben való alkalmazhatóság kizárását, egyúttal azonban a határozatában mérlegelési jogot is biztosított az ügyben eljáró bíróságok számára miszerint; „*az imént írtak nem érintik az egyedi ügyet elbíráló – közte a kezdeményező – bíróságok jogát arra, hogy a Ktjt. már alkotmányellenessé nyilvánított, de még hatályos 8. § (1) bekezdése alapján felmondással megszüntetett köztisztviselői jogviszonyról szóló perben önállóan értékeljék a felmondás jogszerűsége megítélésekor a tényt, hogy a felmondáskor a felmondásra jogot adó jogszabály alkotmányellenességét és hatályvesztésének időpontját az Alkotmánybíróság már megállapította*”. (Többségi indokolás 55. pontja)

Részletesen kifejtette továbbá álláspontját arra vonatkozóan is, hogy a Ktjt. 8. § (1) bekezdése ellentétes az EUSz 2. cikkében az Unió alapértékei között felsorolt közösségi jogelvek közül az emberi méltóságra valamint jogállamiságra vonatkozó rendelkezésekkel, továbbá az EUSz 3. cikkében meghatározott megkülönböztetés tilalmára vonatkozó alapelveket, az Alapjogi Charta Magyarországot is kötelező 1., 20., 21., 30., 31., 47., 54. cikkeivel, az Európai Szociális Charta 24. cikkének alkalmazásával kapcsolatban az Európai Bíróság által értelmezett esetjoggal valamint a 2000/78 irányelv 2. cikk (2) bek. a) pontjában és 2. cikk (4) bekezdéseiben foglalt feltételekkel is.

Utalt arra, hogy az Európai Unió Bíróságának releváns – ellenkérelmében részletesen bemutatott – esetjoga alapján a Ktjt. 8. § (1) bekezdésében írt jogi szabályozás – az Emberi Jogok Európai Bíróságának esetjogára is figyelemmel – sérti a hatékony bírói jogvédelem elvét, a bírósághoz fordulás jogát, a tisztességes eljáráshoz való jogot. (Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. cikk, annak 1. számú kiegészítő jegyzőkönyve, Alapjogi Charta 47. cikk), továbbá annak az Alperes által történő alkalmazásával az Alapjogi Charta 54. cikkébe ütköző joggal való visszaélést valósít meg.

Részletesen kifejtette továbbá azt is, hogy tekintettel arra, hogy az Európai Unió tagállamai – mint az EJEE-ben részes államok – *kötelesek e nemzetközi szerződést betartani*. Az Emberi Jogok Európai Bíróságának második szekciója által K.M.C. kontra Magyarország ügyben hozott egyhangú ítélete alapján a munkáltató megsértette a 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, a magyar jogrendszer részét képező EJEE 6. cikkelyének 1. bekezdését, mivel a *Ktjt. 8. § (1) bekezdése nemzetközi szerződésbe ütköző módon szabályozta a felperes felmentését, így a vele szemben foganatosított munkáltatói intézkedés nemzetközi szerződésbe ütköző módon elvonta a hatékony jogorvoslathoz való jogát kormánytisztviselői jogviszonya megszüntetését követő munkaügyi pere során*.

Kifejtette továbbá álláspontját arra vonatkozóan is, hogy az alperes a Ktjt. 8. § (1) bekezdésének felperessel szemben történő alkalmazásával megsértette az 1976. évi 9. törvényerejű rendelettel kihirdetett Gazdasági, Szociális és Kulturális Jogok Nemzetközi Egyezségokmányának 6. cikkét, valamint az ENSZ Gazdasági, Szociális és Kulturális Jogok Bizottságának a munkához való jogról szóló 18. sz. Általános Megjegyzést is, mivel *vele szemben nemzetközi szerződésbe ütköző módon járt el*. Utalt továbbá arra is, hogy álláspontja szerint a munkáltatói intézkedés megsértette a nemzetközi munkajog egyéb egyetemes alapelveit is, így az ILO (Nemzetközi Munkaügyi Szervezet) 158. sz. egyezményét, 166. sz. ajánlását is.

A felperes 2014. január 23-án kelt indítványában részletes indokolást tartalmazó beadványában ismét kifejtette álláspontját a vele szemben alkalmazott jogszabály Alaptörvénybe ütközésének kérdéséről, egyidejűleg indítványozta az alábbiakat is. Abban az esetben, ha a Fővárosi Törvényszék a **Ktjt. 8. § (1) bekezdésének nemzetközi szerződésbe ütközésével kapcsolatban** – ellenkérelmében és hivatkozott beadványában kifejtettek ellenére – alkalmazandónak itéli a fenti jogszabályhelyet úgy, a Ktjt. 8. § (1) bek. nemzetközi szerződésbe ütközésének az Alkotmánybíróság által történő megállapítása érdekében **indítványozta azt, hogy a Fővárosi Törvényszék az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. tv. (Abtv.) 25. §-a, továbbá a 32. § (2) bekezdésében foglaltak alapján szíveskedjék eljárását felfüggeszteni és az Alkotmánybírósághoz fordulni kérve a Ktjt. 8. § (1) bek. időközben már hatályon kívül helyezett de jelen perben még alkalmazandó rendelkezéseinek nemzetközi szerződésbe ütközésének vizsgálatát**. Nóvumként – indítványa megalapozottságának alátámasztása vonatkozóan – hivatkozott arra is, hogy az Alkotmánybíróság teljes ülése *jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközésének*, valamint *jogszabály alaptörvény-ellenességének vizsgálatára irányuló* két bírói kezdeményezés alapján a 98%-os különadó ügyében 2014. február 25-én III/1499/2013. ügyiratszámom precedens értékű határozatot hozott.

Ennek kapcsán utalt arra is, hogy a nemzetközi szerződésbe ütközés vizsgálata az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés f) pontja szerinti hatásköre. Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 32. § (1) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés f) pontjában foglalt hatáskörében a **jogszabályok nemzetközi szerződésbe ütközése vizsgálatát az indítványozók kezdeményezésére, illetve bármely eljárása során hivatalból végzi**.

Az Abtv. 32. § (2) bekezdése értelmében a bíró – a bírósági eljárás felfüggesztése mellett – az Alkotmánybíróság eljárását kezdeményezi, ha az előtte folyamatban levő egyedi ügy elbírálása során olyan jogszabályt kell alkalmazni, amelynek nemzetközi szerződésbe ütközését észleli.

Az Alaptörvény Q) cikkének (2) bekezdése szerint Magyarország nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítja a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját.

Beadványában hivatkozott továbbá arra is, hogy EJEB-a az **N.K.M. kontra Magyarország** ügyben 2013. november 26-án – lényegileg a **K.M.C. kontra Magyarország** ügygel azonos tényállás mellett **73.743/11 ügyiratszám**on – szintén Magyarországot elmarasztaló ítéletet hozott. A hivatkozott határozat időközben szintén véglegessé vált.

Rámutatott arra is, hogy a fenti ügyben a kérelmező jogviszonyát a jelen perhez hasonlóan a Kjt. 8. § (1) bekezdésének b) pontja alapján indokolás nélküli felmentéssel szüntették meg, és a hivatkozott ítélet 8. pontja alapján megállapítható, hogy Magyarország nem is vitatta az EJEE 6. cikkének megsértését az EJEB eljárása során.

Megemlítette továbbá, hogy az EJE előtti folyamatban lévő másik ügyben, dr. Polgár Ákos kontra Magyarország közötti 23.174/11 szám alatti eljárásban a kérelmező és Magyarország között egyezség jött létre.

Indítványában utalt arra is, hogy a fenti ügyben a Kjt. 8. § (1) bekezdésének b) pontja alapján indokolás nélkül elbocsátott kérelmezőt Magyarország – elismerve az Egyezmény megsértését – kártérítésben részesítette, így az ügy végül egyezséggel zárult le.

A fentiekből következően kérte annak indítványozását is, hogy az **Abtv. 45. § (2) bekezdésében foglaltak alapján** az Alkotmánybíróság mondja ki, hogy a Fővárosi Törvényszék előtt 51.Mf. 635.811/2013. sz. ügyben a Kjt. 8. § (1) bekezdése nem alkalmazható, illetőleg **az Abtv. 25. § (1) bekezdésében foglaltak szerint az Alkotmánybíróság zárja ki a fenti jogszabály jelen ügyben történő alkalmazását is.**

Az alperes fellebbezése folytán eljáró **Fővárosi Törvényszék 51.Mf. 635.811/2013/5. számú 2014. február 28-án kelt közbenső ítéletével (K/5. sz. melléklet) az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította.**

A Fővárosi Törvényszék az ügy tényállását kiegészítette. Részletesen taglalta a körzeti földhivatalok összeolvadásával keletkezett [REDACTED] i [REDACTED] [REDACTED] létrejöttének körülményeit, ezzel kapcsolatban úgy foglalt állást, hogy [REDACTED] i [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] i [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED].

Ítéletében utalt arra is, hogy az elsőfokú eljárás során a felperes jogi képviselője csupán utalást tett a EJE-nak egyik ítéletére illetve a vonatkozó uniós jogforrásokra is.

Hosszasan kifejtette jogi álláspontját az uniós jog alkalmazásával kapcsolatban is. Ítéletében kifejtettek szerint a nemzeti jog és az alapvető általános érvényű jogelvek összhangja az által érvényesül, ha a bíróság eljárása során érvényre juttatja a feleknek a perek tisztességes lefolytatásához való jogát. Ez pedig azzal valósulhat meg, hogy mindkét félnek biztosítani kell a bizonyítás lehetőségét. Ennek során az alperes bizonyíthatja, hogy a felperes felmentése indokolt volt, a felperes pedig bizonyíthatja, hogy vele szemben az alperes rendeltetésellenes joggyakorlást valósított meg illetve valószínűsítheti, hogy vele szemben az egyenlő bánásmód követelményét sértő munkáltatói intézkedés eredményeképpen szüntették meg közszolgálati jogviszonyát. Az ítéletben kifejtettek szerint, az elsőfokon eljáró bíróság eljárása során figyelmen kívül hagyta az alperes perbeli tényállításait és bizonyítékait. Megállapította, hogy a felperes felmentése jogszerű volt mind formai mind tartalmi szempontból egyaránt. A

Törvényszék álláspontja szerint alapvetően téves volt a felperesnek az a perbeli állítása, hogy megtévesztették és csak a felmentő okirat átvételét követően értesült arról, hogy nem az ő hivatala szűnt meg. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a jóhiszeműség és együttműködési kötelezettség elvét megsértette a felperes, amikor olyan kérdések írásban történő megválaszolására hívta fel a hivatalvezetőt, amelyről egyrészt a munkáltatói jogkör gyakorlója sem rendelkezett ismeretekkel, másrészt nem volt köteles számot adni. Ebből következően a felperes kormánytisztviselői jogviszonyának megszüntetése részben a munkáltató működésével összefüggő okon, részben a felperes együttműködési kötelezettségét sértő magatartásán alapult. Mindezek alapján a Fővárosi Törvényszék arra a következtetésre jutott, hogy az alperesi munkáltató alapos okkal szüntette meg a felperes kormánytisztviselői jogviszonyát, így az Alapjogi Charta 30. cikke szerinti indokolatlan elbocsájtással szembeni védelem elve sem sérült.

Szintén nem találta megalapozottnak a másodfokú bíróság a felperes esetében az alperes által az egyenlő bánásmód követelményének megsértését sem, mivel álláspontja szerint az Esély tv. 8. § (1) bek. j) pontjára vonatkozóan a felperes semmilyen érdemi előadást nem tett, védendő tulajdonságot, jellemzőt nem jelölt meg, keresetében megjelölt véleménynyilvánítása, munkatársai melletti kiállása pedig nem minősül a t) pont szerinti védett tulajdonságnak.

A Fővárosi Törvényszék ítéletében arra is kitért, hogy álláspontja szerint a nemzetközi jogszabályokra és egyéb nemzetközi jogforrásokra történt hivatkozása egyébként is jelentőség nélküli tekintettel arra, hogy amennyiben azokban valóban közvetlenül alkalmazható nemzetközi szerződésekről lenne szó, azt a bíróságnak abban az esetben is alkalmaznia kellene, ha erre a felek nem hivatkoznak. *A felperes nemzetközi jogi érveit figyelmen kívül hagyta, mivel álláspontja szerint a K.M.C. kontra Magyarország ügyben az EJEB álláspontja szerint jelen pertől eltérő tényállás alapján döntött és kizárólag arra szorítkozott, hogy a kérelmező bírósághoz való fordulása jogát megsértették.* Álláspontja szerint a munkaviszony jogellenes megszüntetésének vizsgálatára és ebből adódóan a jogellenességhez kapcsolódó jogkövetkezmények alkalmazására, egyedül a nemzeti bíróságoknak van joghatósága.

Álláspontunk szerint a Fővárosi Törvényszék ítélete **a felperes Alaptörvényben, továbbá az Emberi Jogok Európai Egyezményében biztosított jogait súlyosan sértő módon került meghozatalra.**

A Fővárosi Törvényszék határozata Alaptörvénybe illetve az EJEE-be ütköző módon jogerősen eldöntötte a felperes indokolás nélküli felmentése ügyében benyújtott keresetét egy olyan ügyben, amelyben a bírói tanácsnak az Alkotmánybíróság eljárását kellett volna kezdeményeznie, ezáltal a döntés több szempontból sérti az alapjogait és ennek megfelelően ellentétes az Alaptörvény rendelkezéseivel a lentebb kifejtett módon.

III. Az Alaptörvény vonatkozó rendelkezései

Az Alkotmánybíróság

24. cikk (2) bekezdés

d) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját;

f) vizsgálja a jogszabályok nemzetközi szerződésbe ütközését.

B) cikk

(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.

T) cikk

(3) Jogszabály nem lehet ellentétes az Alaptörvénnyel.

Q cikk

(2-3) bekezdés

Magyarország nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítja a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját. Magyarország elfogadja a nemzetközi jog általánosan elismert szabályait. A nemzetközi jog más forrásai jogszabályban történő kihirdetésükkel válnak a magyar jogrendszer részévé.

II. cikk

Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.

XII. cikk

(1) *Mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Képességeinek és lehetőségeinek megfelelő munkavégzéssel mindenki köteles hozzájárulni a közösség gyarapodásához.*

XXIII. cikk

(8) *Minden magyar állampolgárnak joga van ahhoz, hogy rátermettségének, képzettségének és szakmai tudásának megfelelően közhivatalt viseljen. Törvény határozza meg azokat a közhivatalokat, amelyeket párt tagja vagy tisztségviselője nem tölthet be.*

XXVIII. cikk

(1) *Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.*

(7) Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

28. cikk

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, **erkölcsös és gazdaságos célt** szolgálnak.

IV. A Fővárosi Törvényszék ítéletének Alaptörvénybe ütközésének a kérdése. Az Alkotmánybíróság kifogásolt jogszabályi rendelkezés ügyében hozott határozatainak értelmezése

4.1.1. Az Alkotmánybíróság 8/2011. (II. 18.) AB határozatával (a továbbiakban: Abh.) a kormánytisztviselők jogállásáról szóló 2010. évi LVIII tv. (a továbbiakban: Ktjt.) 8. § (1) bekezdését 2011. május 31-i hatállyal megsemmisítette. Az AB határozatában megállapította, hogy a kormánytisztviselői jogviszonyok indokolás nélküli megszüntetése **súlyosan Alkotmány ellenes** mivel sérti a jogállamiság elvét, a munkához való jogot, a közhivatal viseléséhez való jogot, a bírói jogvédelemhez (és ezen belül a hatékony jogvédelemhez) való jogot, valamint az emberi méltósághoz való jogot. Anélkül, hogy részletesen belemennénk a döntés taglalásába az AB. határozat alapján megállapítható, hogy a **Ktjt. 8. § (1) bekezdése álláspontunk szerint meghozatala időpontjától kezdve Alkotmány illetve 2012. január 01-től Alaptörvény ellenesnek minősült.** Az említett szakasz megsérti a határozat meghozatalakor hatályos 1949. évi XX. törvény az Alkotmány (a továbbiakban: Alk.) 2. § (1) bek. foglalt jogállamiság elvét, az Alk. 70/B. § (1) bek. biztosított a munkához való jogot, az Alk. 70. § (6) bek. biztosított a közhivatal viseléséhez való jogot és az Alk. 57. § (1) bek. biztosított bírósághoz fordulás jogát, illetve az Alk. 54. § (1) bek. biztosított az emberi méltósághoz való jogot is. Az Alkotmánybíróság a döntés meghozatalakor még hatályos az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. tv. (Abtv.) 43. § (4) bek. alapján a Ktjt. 8. § (1) bekezdésének rendelkezéseit pro futuro, azaz a jövőre nézve semmisítette meg azért, mert a kihirdetés napján történő hatályvesztés esetén a kormánytisztviselői jogviszony lemondással vagy felmentéssel való megszüntetése szabályozatlan maradt volna. Az **AB tehát kizárólag a „jogbiztonság” elvére figyelemmel semmisítette meg a jövőre nézve a** kérdéses jogszabályi rendelkezést. Az Abh. többségi indokolásából arra lehet következtetni, hogy milyen értelem (funkció) tulajdonítható az Abh.-ban kimondott megsemmisítés *pro futuro* hatályának: „Az Alkotmánybíróság e határozatában a Ktjt. 8. § (1) bekezdés *b*) pontja alapján a kormánytisztviselők **indokolás nélküli felmentésének alkotmányellenességét állapította meg**, a kormánytisztviselő indokolás nélküli lemondásának alkotmányosságát nem vizsgálta. Mivel az „indokolás nélkül megszüntetheti” szövegrész egyaránt vonatkozik a kormánytisztviselő lemondására és munkáltató által történő felmentésére is, a Ktjt. 8. § (1) bekezdésének *megfogalmazása nem teszi lehetővé kizárólag az alkotmányellenesnek ítélt rendelkezés megsemmisítését*, ezért az Alkotmánybíróság az egész 8. § (1) bekezdést megsemmisítette.

Az Alkotmánybíróság a megsemmisítés időpontjának meghatározása során figyelemmel volt arra, hogy mivel a Kjt. 10. § (1) bekezdése alapján a kormánytisztviselői jogviszonyokban a Ktv.-nek a köztisztviselő lemondására és felmentésére vonatkozó 16–17. §-ai nem alkalmazandók, a Kjt. 8. § (1) bekezdésének megsemmisítése következtében a kormánytisztviselői jogviszony lemondással és felmentéssel való megszüntetése szabályozatlanul marad. **Időt kívánt biztosítani a jogalkotónak az Alkotmánynak megfelelő szabályok megalkotására**, ezért a Kjt. 8. § (1) bekezdését a jövőre nézve úgy semmisítette meg, hogy az 2011. május 31-én veszti hatályát.” (ABH 2011, 49, 83–84.)

A megsemmisített rendelkezés tehát – kodifikációs szempontból elválaszthatatlanul – két normát is magában foglalt: egyrészt, hogy a kormánytisztviselői jogviszonyt a kormánytisztviselő lemondással indokolás nélkül megszüntetheti (ez a szabály nem volt alkotmányellenes); másrészt, hogy a kormánytisztviselői jogviszonyt **a munkáltató felmentéssel indokolás nélkül megszüntetheti (ez utóbbi szabály alkotmányellenessége megállapítást nyert)**. Az Alkotmánybíróság a *pro futuro* megsemmisítéssel mindenképpen fenntartotta annak a lehetőségét, hogy a kormánytisztviselő lemondással az új szabályozás megalkotásáig is alkotmányosan megszüntethesse indokolás nélkül a kormánytisztviselői jogviszonyt – ez önmagában értelmet ad a megsemmisítés jövőbeli hatályának.

Magyarország Alaptörvényének 28. cikke a bíróságok jogalkalmazó tevékenységére vonatkozóan az alábbiak szerint rendelkezik: **„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”**

A felperessel szemben alkalmazott Alkotmányellenes rendelkezések Magyarország 2012. január 01-én hatályba lépett Alaptörvényének alábbi rendelkezését is sértik, mely szerint;

A felmentés sérti az **Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében** foglalt **jogállamiság elvét**, mivel az indokolási kötelezettség hiánya veszélyezteti a közigazgatási döntések pártpolitikai semlegességét, befolyástól való függetlenségét, pártatlanságát és törvényességét. Ezért a döntés nem felel meg a közigazgatás – jogállamiságból fakadó – törvény alá rendeltsége követelményének sem.

Az indokolás nélküli felmentés sérti továbbá az **Alaptörvény XII. cikkében** foglalt **munkához való jogot** is, mivel az indokolási kötelezettség a felmentés kapcsán az alapjog érvényesülését biztosító, elengedhetetlen garancia.

Az indokolás nélküli felmentés **a közhivatal viseléséhez való jogot is sérti**, melyet az **Alaptörvény XXIII. cikkének (8) bekezdése** tartalmaz. **Ezen alapjog érvényesülése ugyanis kizárja, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója szabadon és korlátlanul dönthessen felmentésről.** Az indokolás nélküli felmentés aránytalanul korlátozta ezen alapjogot.

Az **Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésében** foglalt **bírói jogvédelemhez való jog** is sérelmet szenved. Így a perbe vitt jogok a bíróság által nem kerülhetnek érdemben elbírálásra, mivel munkáltatói indokolás hiányában, az ügyben eljáró Bíróság érdemben nem vizsgálhatja a felmentéshez vezető indokokat.

Végül az indokolás nélküli felmondás sérti az **emberi méltósághoz való jogot is az Alaptörvény II. cikke** alapján. Az indokolás nélkül történő felmentés következtében a

sérelmet szenvedett fél, *teljességgel ki van szolgáltatva a munkáltató egyoldalú, önkényes döntésének*, amely döntés – kiszámíthatatlansága folytán – *alapvetően veszélyezteti létfenntartását is*.

A fenti indokoláson túlmenően hivatkozunk az **Alkotmánybíróság 8/2011. (II. 18.) számú AB határozat indokolásának IV. pontjában foglaltakra**, mely részletesen kifejtette a fentiekben vázolt alkotmányellenesség indokait is.

Nem vitatható, hogy a **felperes vonatkozásában az alperesi munkáltató olyan jogszabályt alkalmazott, melynek alkotmányosságáról az Alkotmánybíróság ügyfelem felmentését követően döntött** – azt alkotmányellenesnek nyilvánította, ugyanakkor a kormánytisztviselők esetében azt az alábbiakban részletezendő okból 2011. május 31-éig a magyar jogrendszerben tartotta. A kérdés az említett bírósági eljárások kereteiben csak az volt, hogy lehetséges-e egy alaptörvény-ellenes normán alapuló bírósági határozat alkotmányos az AB szerint, vagy sem.

A válaszuk általánosságban is egyértelmű nem, de különösen az a AB által a pro futuro megsemmisítés indokaira.

Mint az fentebb vázlatosan bemutatásra került, az Alkotmánybíróság négy alkotmányos jog megsértése miatt semmisítette meg a Kjtj. 8. § (1) bekezdését: a munkához való jog, a közhivatal viseléséhez való jog, az emberi méltósághoz való jog, valamint a bírói jogvédelemhez való jog sérelme okán, melyhez még hozzájött a jogállamiság elvének sérelme is. Az összes indok a **MUNKÁLTATÓ alkotmányellenes felmondását mutatta ki**, az Alkotmánybíróság a munkavállaló (kormánytisztviselő) indokolás nélküli felmondásának jogával nem foglalkozott, az tehát alkotmányosnak minősül.

A pro futuro megsemmisítés indoka az volt, hogy az egyébként alkotmányos munkavállalói oldal jogát képező indokolás nélküli lemondás nem kerüljön ki a jogrendszerből a munkáltatói indokolás nélküli felmondással együtt, mely **utóbbi jogintézmény viszont súlyosan Alkotmány – illetve 2012. január 01-től kezdődően – Alaptörvény ellenes.**

Ebből következően sokan úgy vélték, hogy *egy nyilvánvalóan alkotmányellenes normára hivatkozva nem lehet az Alaptörvénnyel összeegyeztethető módon bírói döntést alapozni*, hiszen annak **indirekt alkalmazási tilalma** már magából a vonatkozó alkotmánybírósági határozatból is kényszerítően következik.

Minden jogorvoslat lényegi, immanens eleme a jogsérelem kiküszöbölésének lehetősége, vagyis a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát. Ennek feltétele az, hogy a **jogorvoslati fórum az érvényesített jogokat és kötelezettségeket érdemben elbírálhassa, vagyis az alkalmazandó jogszabálynak az elbírálhatóság szempontjából megfelelő mércét, vagy szempontot kell tartalmaznia, melyek alapján a bíróság az állított jogsérelem fenn álltát vagy hiányát megállapíthatja**. Ennek a követelménynek a Kjtj. hivatkozott rendelkezése nem tett eleget.

4.1.2. A 35/2011. (V. 6.) AB határozatban (a továbbiakban: Abh2.) az Alkotmánybíróság alkotmányos követelményként állapította meg, hogy a bíró az elé tárt jogvitát alkotmányos jogszabály alapján döntse el. Az Alkotmánybíróság kimondta: amennyiben a bíró az előtte folyamatban lévő perben alkalmazandó jog alkotmányellenességét észleli – az alkotmányellenes jogszabály mellőzésére vonatkozó hatásköre hiányában –, **az Abtv. alapján köteles az Alkotmánybíróság eljárását kezdeményezni**. Megjegyzem, hogy az

Alkotmánybíróság az ABh2. meghozatala előtt, korábban még a 1813/B/2010. sz. AB végzésben (ABH 2011, 2936.) más álláspontot képviselt és úgy érvelt, hogy amikor egy alkotmányellenes jogszabály hatályvesztését a jövőben meghatározott időpontban jelöli meg, akkor lényegében maga terjeszti ki az alkotmányellenes jogszabály alkalmazásának időtartamát, „előírja a bíró számára az alkotmányellenes jogszabály alkalmazását”.

Az Alkotmánybíróság az Abh2-ben foglaltak alapján számos munkaügyi bíró ügy ítélte meg, hogy az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: új Abtv.) 25. § alapján az előttük folyamatban lévő munkaügyi perekben eljárásukat fel kell függeszteniük, és az Alkotmánybírósághoz kell fordulniuk, kérve a Ktjt. – 8/2011. (II. 18.) számú AB határozatával alkotmányellenessé minősített és megsemmisített – 8. § (1) bekezdés b) pontja említett ügyekre történő alkalmazhatóságának kizárását (alkalmazási tilalom).

Ennek alapja az volt, hogy az Alkotmánybíróság fenti határozatában az alábbiakat mondta ki:

„Az Alkotmánybíróság megállapítja: alkotmányos követelmény, hogy a bíró az elé tárt jogvitát alkotmányos jogszabály alapján döntse el. Amennyiben a bíró az előtte folyamatban lévő perben alkalmazandó jog alkotmányellenességét észleli – az alkotmányellenes jogszabály mellőzésére vonatkozó hatásköre hiányában – az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény 38. § (1) bekezdése alapján köteles az Alkotmánybíróság eljárását kezdeményezni.”

Az Alkotmánybíróság határozatában kimondta, hogy a „sorozatperekben” az alkalmazandó jogszabály alkotmányellenességét észlelő bírónak részben eljárási, részben pedig hatásköri szabályok miatt minden előtte folyó perben indítványoznia kell az alkotmányossági kontrollt. Álláspontunk szerint a Polgári Perrendtartás tárgyalás felfüggesztésére vonatkozó rendelkezéseinek hiányosságai miatt a bírónak a sorozatperek esetében – így a kormánytisztviselői jogviszonyok alkotmányellenes módon indoklás nélkül történő megszüntetése vonatkozásában folyamatban lévő – valamennyi eljárást fel kellett volna függeszteniük és meg kellett volna küldeniük az Alkotmánybíróságnak ahhoz, hogy azok alkotmányosságáról a testület állást foglalhasson és annak a bíróságok érvényt tudjanak szerezni.

Az Alkotmánybíróság szerepe kapcsán az AB kifejtette azt is, hogy az Alkotmánybíróság alkotmányos rendeletetése az Alkotmány értelmezésén keresztül annak védelme, az Alkotmány rendelkezéseinek érvényre juttatása, akár egyedi jogvitákban is. Alkotmányos és ezért alkalmazandó jogszabály az, amely összhangban van az Alkotmány rendelkezéseivel, tartalmával.

Az Alkotmánybíróság alkotmányvédelmi feladatának egyik lényeges célja az a követelmény, hogy alkotmányellenes norma ne érvényesülhessen a jogrendben. Az Alkotmánybíróság 152/B/2009. szám alatti említett határozatában a bírói felfüggesztés és Alkotmánybírósághoz fordulás kapcsán megállapította, hogy e szabály a bírósági szervezeti hierarchiától független eszköz minden bíró kezében, amennyiben az előtte folyamatban lévő ügyben alkalmazandó jogszabály alkotmányossága tekintetében aggálya támad. A bíró számára adott törvényes eszköz kettős természetű, mivel részben eljárási szabály, részben pedig a konkrét normakontroll egyik formáját rögzítő hatásköri szabály. Az Alkotmány 50. § (3) bekezdésére hivatkozva rögzítette azt is, hogy a bírák értelemszerűen – alkotmányossági aggály megfogalmazása és az alkotmánybírósági vizsgálat lefolytatásának eredményeként – csak az Alkotmánnyal összhangban lévő törvényeknek vannak alárendelve. Az

Alkotmánybíróság 42/2005. (XI. 14.) AB határozatában kifejezetten nyomatékosította azt is, hogy az Abtv. 38. § (1) bekezdésébe foglalt, az alkotmánybírói eljárás megindítására irányuló **bírói kezdeményezés – az ítékezésben megnyilvánuló – bírói függetlenség részeként értelmezendő.** (ABH 2005, 504, 514-515.).

Az Alkotmánybíróság kimondta azt is, hogy *amennyiben az Alkotmánybíróság el kívánja látni alkotmányvédelmi – és az egyéni jogvédelmet szükségképpen érintő – feladatát, úgy a **peres eljárásokban alkalmazandó, illetve az elbírálás idején már nem hatályos jogszabályok esetében sem engedheti alkotmányellenes normák érvényre juttatását.*** Az Alkotmánybíróság kontrollját tehát a jogalkotó hatályon kívül helyező aktusát „túlélő”, alkotmányellenes jogszabály sem kerülheti el. Eljárása során két kérdést kell tisztázni: a bírói kezdeményezésben citált jog alkotmányosságát (ez jelen ügyekben már nem kérdés) és perbeli alkalmazhatóságát. Az Alkotmánybíróság ilyenkor részben alkotmányvédelmi feladatát gyakorolja, részben viszont – a jogbiztonság keretei között, közvetetten – **az egyén (jog) védelmére** siet.

Mindez a bírósági jogalkalmazás oldaláról is megközelíthető: az Alkotmánybírósághoz forduló bíró a felperes felmentésekor hatályos Alkotmány 50. § (1) bekezdéséből eredő kötelezettsége alapján a jogvitában érintett felek egyéni jogainak védelmében jár el, de ezt az alkotmányos kötelezettségét csak az Alkotmánybíróság érdemi döntése alapján teljesítheti. Az Alkotmánybíróság érdemi döntésének hiányában a jogvédelem ezen módja – adott esetben formai okokból – elmarad. Így a bíró nem tud eleget tenni alkotmányos kötelezettségének.

A 2012. január 1-jén hatályba lépett új Abtv. 25. §-a kifejezetten rögzítette, hogy **a bíró abban az esetben is kezdeményezi az Alkotmánybíróságnál az alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazásának kizárását, ha alaptörvény-ellenességét az Alkotmánybíróság már megállapította.** Az Abtv. 25. §-hoz fűzött indokolásból kiderül, hogy a szabályozás célja az Abh2.-ben kimondott koncepció – „hogy a bíró az elé tárt jogvitát alkotmányos jogszabály alapján döntse el” – érvényesítése volt: „E hatáskör kapcsán fontos az alkalmazási tilalom szabályozása, egyrészt az indítvány tárgya, másrészt a jogkövetkezmények tekintetében. **Eszerint bíró nem csak a jogszabály megsemmisítése érdekében fordulhat az AB-hoz, de a már elbírált alkotmányellenes jogszabályon alapuló eljárása esetén pusztán alkalmazási tilalmat kérve is előterjeszthet indítványt – ha azt az AB már nem mondta ki a megsemmisítő határozatában.** A 35/2011. (V. 6.) AB határozat szól az alkalmazási tilalom tekintetében kialakított gyakorlatról, melynek e törvény megfelel.”

A felperes ügyében eljáró **Fővárosi Törvényszék az Abtv. bírói kezdeményezésre vonatkozó szabályozásának a változását az ügy eldöntése során kellő súllyal figyelembe kellett volna, hogy vegye mivel a 1275/B/2009. és 1813/B/2010. AB végzésben foglalt megállapítások – az új Abtv. 25. §-a által tartalmilag felülírt – megfontolásokra hivatkozással a felperes munkaügyi perben álláspontunk szerint már nem voltak alkalmazhatóak.**

Ebből következően a Fővárosi Törvényszék Ítélete súlyosan alapjog sértő döntést tartalmaz, továbbá nemzetközi szerződésbe is ütköző nemzeti jogszabályon alapul.

Ügyfelemmel szemben alkalmazott munkáltatói intézkedéssel alkotmányjogi szempontból, több okból sem lehet egyetérteni. Egyrészt, utólagos absztrakt normakontroll eljárás keretében megállapított alkotmányellenesség esetén *konkrét* alkalmazási tilalom

kimondására – egyedi ügy hiányában – az Abh.-ban korábban fogalmilag nem kerülhetett sor.

Másrészt, az Abh.-ban *általános* alkalmazási tilalom kimondására sem kerülhetett sor, mivel ezt a lehetőséget a régi Abtv. kifejezetten még nem tartalmazta, az Alkotmánybíróság pedig értelmezés útján csak később, éppen az Abh2.-ben alakította ki. Így – „ítélt dolognak” minősítve – azon az alapon megtagadni egy későbbi, konkrét ügyben az alkalmazási tilalom kimondásának kezdeményezését, mert az első (utólagos normakontroll) ügyben erre nem került sor, olyan lehetetlen feltétel elé állítja a felperest, amely a **jogsérelem orvoslásának szempontjával teljesen ellentétes.**

A **Fővárosi Törvényszéknek** ebből következően, illetőleg a későbbiekben részletesen **kifejtett nemzetközi szerződésbe ütközés vonatkozásában ismételten lehetősége és egyben kötelessége lett volna** a felperes ügyében a Ktjt. 8. § (1) bekezdése alkalmazásának kizárását kezdeményezni új Abtv. 25. §-a illetve a 32. § (1) bekezdése alapján egyaránt, amely éppen az ilyen esetek megoldását is célozta:

„[a bíró] a már elbírált alkotmányellenes jogszabályon alapuló eljárása esetén pusztán alkalmazási tilalmat kérve is előterjeszthet indítványt – ha azt az AB már nem mondta ki a megsemmisítő határozatában”. Ha tehát az Alkotmánybíróság egy ügyben – például az eljárás *absztrakt* jellege miatt – nem mondja ki az alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazásának tilalmát, az **nem jelenti azt, hogy utóbb konkrét ügyben (bírói kezdeményezés** vagy alkotmányjogi panasz alapján) **ne rendelkezhetne róla.**

Az Abh.-ban az Alkotmánybíróság a Ktjt. 8. § (1) bekezdését – többek között – azért is ítélte alkotmányellenesnek, mert álláspontja szerint a törvényhozó azzal, hogy nem szabályozta a munkáltatói felmentés törvényi feltételeit, és **lehetőséget adott a döntés indokolásának mellőzésére, aránytalanul korlátozta a kormánytisztviselőt megillető bírói jogvédelemhez való jogot.** Az Abh. szerint „az indokolási kötelezettség hiánya miatt és a felmentés jogszerűségének elbírálásához szempontot adó szabályok hiányában, jelentősen leszűkült azoknak az eseteknek a köre (a felmentő határozat semmissége, a felmentési tilomba ütközés, egyenlő bánásmód megsértése, rendeltetésellenes joggyakorlás), amikor a kormánytisztviselő a *siker reményében* fordulhat a bírósághoz, a bíróság a felmentés jogszerűségét érdemben el tudja bírálni.” „A felmentés feltételeit szabályozó jogszabályi rendelkezések, azaz a munkáltatót megillető felmentési jog rendeltetése törvényi meghatározásának hiányában gyakorlatilag nem, vagy csak nehezen bizonyítható, hogy a munkáltató jogellenesen döntött, felmentési joga gyakorlása során ellentétbe került a jog rendeltetésével, a jog által szolgálni hivatott céllal.

Az érdemi bírói jogvédelem lehetőségének ez a korlátozása nem nyújt valódi, hatékony jogvédelmet a munkáltató visszaélészerű, önkényes döntésével szemben.”

Az új Abtv. 25. §-a kifejezetten rögzítette, hogy **a bíró abban az esetben is kezdeményezheti az Alkotmánybíróságnál az alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazásának kizárását, ha Alaptörvény-ellenességét az Alkotmánybíróság már megállapította.** A szabályozási koncepció szerint; „A bíró az elé tárt jogvitát alkotmányos jogszabály alapján döntse el” – érvényesítése volt: „E hatáskör kapcsán fontos az alkalmazási tilalom szabályozása, egyrészt az indítvány tárgya, másrészt a jogkövetkezmények tekintetében. Eszerint **a bíró nem csak a jogszabály megsemmisítése érdekében fordulhat**

az AB-hoz, de a már elbírált alkotmányellenes jogszabályon alapuló eljárása esetén pusztán alkalmazási tilalmat kérve is előterjeszthet indítványt ha azt az AB már nem mondta ki azt megsemmisítő határozatában.

Az említett ügyekben a munkáltatói intézkedés meghozatalát megelőzően illetve azt követően megsemmisített **jogszabály alkalmazása súlyos alkotmányossági aggályokat vetett fel, ezért az ügyekben eljáró Munkaügyi Bíróságok egy része úgy ítélte meg, hogy az ebből fakadó disszonanciát kizárólag az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezésével oldhatják fel.**

4.1.3. Az Alkotmánybíróság (AB) teljes ülése 2012. július 16-án hozott **34/2012. (VII. 17.) AB** határozatával – AB ügyszáma: III/505/2012. – (a továbbiakban: **Abh3**) döntött a kormánytisztviselők jogállásáról szóló 2010. évi LVIII tv. (Kjt.) 8. § (1) bekezdés b) pontja, alapján indokolás nélkül felmentett kormánytisztviselők folyamatban lévő munkaügyi pereiben való alkalmazhatósága kérdésében. Az AB határozatában tehát a 2011. február 18-án alkotmányellenesnek minősített, hivatkozott jogszabályi rendelkezések bírósági eljárásban történő alkalmazhatóságának kérdéséről döntött. A munkaügyi bíróságok közül az első fokon eljáró, Budapest Környéki Munkaügyi Bíróság, a Debreceni Munkaügyi Bíróság, a Fővárosi Munkaügyi Bíróság, a Nyíregyházi Munkaügyi Bíróság, a Szegedi Munkaügyi Bíróság, a Szekszárdi Munkaügyi Bíróság, a Szolnoki Munkaügyi Bíróság, a Tatabányai Munkaügyi Bíróság, valamint a másodfokon eljáró Szolnoki Törvényszék bírái közül néhányan – a kormánytisztviselők ügyeiben 47 ügyben – indítványozták azt, hogy az AB az előttük folyamatban lévő peres eljárásokban zárja ki a már alkotmányellenesnek minősített jogszabályi rendelkezések alkalmazását. Az indítványozó munkaügyi bírók erre irányuló indítványait elsősorban az alaphatározatok szerint sérült alkotmányos rendelkezéseknek megfelelő alaptörvényi rendelkezésekre (a közhivatal viseléséhez fűződő alapjog, a jogállamiság, a hatékony bírói védelemhez fűződő alapjog és az emberi méltóság sérelme) alapozták.

Az Alkotmánybíróság a munkaügyi bírák indítványát mind a kormánytisztviselők ügyeiben egy eljárásban egyesítve, azokat lényegében azonos indokok alapján elutasította.

Az alkotmánybírósági megsemmisítés joghatása beálltának (a jogszabály hatályvesztésének) az időpontja – tehát adott esetben a *pro futuro* megsemmisítés ténye – az alkalmazási tilalom konkrét ügyekben történő utólagos elrendelése szempontjából az Abtv. alapján önmagában nem döntő jelentőségű. Ilyen esetben is minden egyes ügyben egyedileg indokolt annak vizsgálata, hogy mi volt az indoka a megsemmisítés jövőbeli időpontjának, és ehhez képest az Alaptörvény védelme, a jogbiztonság vagy az eljárást kezdeményező különösen fontos érdeke indokolja-e, hogy az Alkotmánybíróság a megsemmisítésről szóló határozatának közzététele és a jogszabály hatályvesztése közötti alkalmazása vonatkozásában utóbb a konkrét ügyben tilalmat rendeljen el.

Az Abh3. többségi indokolása ugyanakkor rámutatott, hogy „az imént írtak nem érintik az egyedi ügyet elbíráló – közte a kezdeményező – bíróságok jogát arra, hogy a Kjt. már alkotmányellenessé nyilvánított, de még hatályos 8. § (1) bekezdése alapján felmondással megszüntetett köztisztviselői jogviszonyról szóló perben önállóan értékeljék a felmondás jogszerűsége megítélésekor a tényt, hogy a felmondáskor a felmondásra jogot adó jogszabály alkotmányellenességét és hatályvesztésének időpontját az Alkotmánybíróság már megállapította”.

(Indokolás

55.

pontja)

Elemezve az AB hivatkozott határozatát megállapítható, hogy – az Alaptörvény vonatkozó szabályait tartalmilag azonosnak minősítve a korábban hatályos Alkotmány vonatkozó rendelkezéseivel – a támadott rendelkezések tartalmát érdemben nem vizsgálta, a korábbi AB határozatokban nem szereplő alkotmányellenességi okok vizsgálatát pedig okafogyottnak tekintette mindkét törvényi rendelkezés esetében. Érdemben kizárólag a már megsemmisített rendelkezések alkalmazása kizárhatóságának vizsgálatát végezte el. Az AB ennek során – a korábbi alkotmánybírói törvényen alapuló gyakorlatra [8/2011. (II. 18.) AB és 35/2011. (V. 6.) AB határozatokra] hivatkozva – folytatva a közelmúltban kialakított joggyakorlatát – megszorító értelmezést adott az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 25. §-ában foglalt és korábban alaptörvény-ellenesnek nyilvánított jogszabályi rendelkezések alkalmazására vonatkozóan.

Eszerint – minthogy a megsemmisítés az említett ügyekben főszabály szerint csak a jövőre vonatkozik – csak abban az esetben lehet önállóan dönteni a kizárásról, ha „*ez szolgálja a „jogbiztonságot” és a „törvény előtti egyenlőséget”, vagyis a hasonló ténybeli alaphól származó, azonos jog alapján keletkezett jogviszonyok hasonló elbírálását a bíróság előtt*”.

Minthogy azonban a konkrét ügyben az alaphatározatok nem érintettek egyetlen folyamatban lévő ügyeket sem (alkalmazási tilalmat nem mondott ki, alkotmányjogi panaszt vagy bírói kezdeményezést nem bírált el), ezért a „**törvény előtti egyenlőséget**” az szolgálja, ha az indítványokkal érintett ügyekben sem mondja ki az AB az alkalmazási tilalmat egyetlen ügyben sem. Ezt erősíti meg a testület szerint az is, hogy a kormánytisztviselők esetében az alaphatározatban is alkalmazott jövőbeni időponttal történő megsemmisítés az alkotmányellenes norma meghatározott ideig történő „alkalmazási kötelezettségének fenntartását jelenti”.

A határozata indokolásában hivatkozott továbbá arra, hogy az egyedi ügyekben történő alkalmazás kizárására irányuló indítvány elutasítása nem érinti az egyedi ügyet elbíráló bíróságok jogát arra, hogy a Ktjt. már alkotmányellenessé nyilvánított, de még hatályos 8. (1) bekezdése alapján felmondással megszüntetett köztisztviselői jogviszonyról szóló perben önállóan értékeljék a felmondás jogszerűsége megítélésakor a tényt, hogy a felmondáskor a felmondásra jogot adó jogszabály alkotmányellenességét és hatályvesztésének időpontját az Alkotmánybíróság már megállapította.

2. A Felperessel szemben alkalmazott munkáltatói intézkedés Alaptörvény ellenessége, illetve rendeltetésellenességének alkotmányjogi összefüggései

4.2.1. Az Alaptörvény 28. cikke alapján a bíróságoknak a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét az Alaptörvénnyel összhangban kell értelmeznie. Ha egy – egyszerre több, alkotmányos és alkotmányellenes szabályt is magában foglaló – jogszabályi rendelkezést az Alkotmánybíróság *pro futuro* semmisített meg, ezáltal meghatározott ideig fenntartva a rendelkezés alkalmazhatóságát, **az nem jelenti azt, hogy a bíróságnak illetve a Kúriának a rendelkezésben foglalt alkotmányellenes szabályt is alkalmaznia kell és lehet.** A bírónak az elé tárt jogvitát alkotmányos jogszabály alapján kell eldöntenie. Ha az adott időpontban alkalmazandó – alkotmányellenes szabályt is tartalmazó – **jogszabályi rendelkezést a bírónak nem sikerül az Alaptörvénnyel összhangban úgy értelmeznie, hogy az ne vezessen alapvető jog sérelméhez, akkor az a bírói döntést – adott esetben**

akár érdemben – befolyásoló alaptörvény-ellenességet eredményezhet, illetve eredményezett a felperes ügyében.

A Ktjt. 8. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt jogszabályi rendelkezés alapján az indokolási kötelezettség hiánya miatt és **a felmentés jogszerűségének elbírálásához szempontot adó szabályok hiányában**, jelentősen leszűkült azoknak az eseteknek a köre (a felmentő határozat semmissége, a felmentési tilalomba ütközés, egyenlő bánásmód megsértése, rendeltetésellenes joggyakorlás), amikor a kormánytisztviselő a siker reményében fordulhat a bírósághoz, a bíróság a felmentés jogszerűségét érdemben el tudja bírálni. A Ktjt. szabályozása alapján a munkáltatói felmentés kapcsán keletkező közszolgálati jogvitákban **a felmentés jogszerűtlenségét a kormánytisztviselőnek kell bizonyítania**. Ez alól kivételt jelent az az eset, amikor a jogvita az egyenlő bánásmód követelményének megsértésén alapul, ezekben az eljárásokban az egyenlő bánásmódról és a esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (Ebtv.) 19. §-a alapján a sérelme szenvedett félnek csak valószínűsítania kell a jogsérelmet, a munkáltató köteles bizonyítani azt, hogy az egyenlő bánásmód követelményének eleget tett. Lehetősége van a kormánytisztviselőnek arra is, hogy az Mt. 4.§-ába ütköző rendeltetésellenes joggyakorlás miatt forduljon a bírósághoz. A **Legfelsőbb Bíróság** (jelenleg Kúria) **MK 95.** munkaügyi kollégiumi állásfoglalásában értelmezte a munkáltatói felmondás esetén a rendeltetésellenes joggyakorlást. „Az Mt. 4. §-a egyebek között kimondja, hogy **a törvényben megállapított jogokat és kötelezettségeket rendeltetésüknek megfelelően kell gyakorolni és teljesíteni**. Ez a rendelkezés azt jelenti, hogy **a Munka Törvénykönyvén alapuló jogot nem lehet olyan célból gyakorolni, amely ellentétbe kerül a jog által szolgálni hivatott céllal**. Mindez a **munkáltatói felmondási jog gyakorlására is irányadó**.

Ehhez képest az egyébként fennálló munkáltatói felmondási jog gyakorlása is jogellenessé válik abban az esetben, **ha bizonyítottan rendeltetésével össze nem férő célból, esetleg ártási szándékkal, bosszúból, zaklatásszerűen gyakorolták, illetve ilyen eredményre vezet.** [Alkotmánybíróság 8/2011. (II. 18.) AB határozat indokolása]

A felmentés feltételeit szabályozó jogszabályi rendelkezések, azaz a munkáltatót megillető felmentési jog rendeltetése törvényi meghatározásának hiányában gyakorlatilag nem, vagy csak nehezen bizonyítható, hogy a munkáltató jogellenesen döntött, felmentési joga gyakorlása során ellentétbe került a jog rendeltetésével, a jog által szolgálni hivatott céllal. **Az érdemi bírói jogvédelem lehetőségének ez a korlátozása nem nyújt valódi, hatékony jogvédelmet a munkáltató visszaélészerű, önkényes döntésével szemben.** [Alkotmánybíróság 8/2011. (II. 18.) AB határozat indokolása]

A Ktjt. 8. § (1) bekezdésében foglalt törvényi szabályozás formálisan nem zárja el a felmentett kormánytisztviselőt a bírói úttól; a közigazgatási döntéssel szemben bírósághoz fordulhat, kérheti a döntés (felmentés) jogszerűségének bíróság általi felülvizsgálatát. [Alkotmánybíróság 8/2011. (II. 18.) AB határozat indokolása]

Álláspontunk szerint mind **a bírósághoz fordulás jogából** [Magyarország Alaptörvénye Szabadság és felelősség fejezet XXVIII. cikk (1) bekezdése], mind az ehhez szorosan kapcsolódóan **a jogorvoslathoz való alkotmányos alapjog** [Magyarország Alaptörvénye Szabadság és felelősség fejezet XXVIII. cikk (7) bekezdése] „immanens” tartalmából is következik **a bekövetkezett jogsérelem tényleges orvoslását lehetővé tevő jogorvoslat biztosításának a követelménye**. Minden **jogorvoslat lényegi, immanens eleme a jogorvoslás**” lehetősége, vagyis **a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát.** [23/1998. (VI. 9.) AB határozat]

A kormánytisztviselők munkáltató által történő, indokolás nélküli felmentését lehetővé tevő **törvényi szabályozás a felmentéshez kapcsolódó indokolási kötelezettség elmaradásából következően tehát egyaránt kiüresíti a bírósághoz fordulás alkotmányos alapjogát és a jogorvoslathoz való alapjogot.**

Az indokolás nélkül felmentett kormánytisztviselő a munkáltató döntésével szemben a döntés jogszerűségének az elbírálását kérve formálisan a bírósághoz fordulhat, azonban az eljáró bíróság jogalap hiányában nem tud mérlegelési döntést hozni a jogszerűség kérdésében. A munkáltatói döntés jogszerűségének törvényi kritériumai olyan fokban hiányosak, hogy az eljáró bíróság sem a munkáltatói döntés alapjául szolgáló tényeket, sem a döntés jogszerűségét nem tudja megítélni. A bíróságnak a munkáltatói döntést az alapul fekvő tények ismeretének, feltárásának hiányában, a döntés konkrét indokainak ismerete nélkül is jogszerűnek kellene elfogadnia, mivel a nemzeti jog szerint nem kell, hogy a munkáltató azt indokolja, annak tényszerűségét és valószerűségét alátámassza, bizonyítsa. A későbbiekben részletesen ***kifejtett nemzetközi jogi rendelkezések a nemzeti jog ezen rendelkezését azonban felülírják, ebből következően hazánk által vállalt nemzetközi szerződésben foglalt kötelezettségek ellentétesek a nemzeti jog hivatkozott rendelkezéseivel.***

A Fővárosi Törvényszék eljárása során döntően csak formai szempontokból vizsgálhatta felül a munkáltatói döntést – és a már hivatkozott szűk körű kivételektől eltekintve – a bírói mérlegelésen alapuló döntésnek nincs megvitatásra alkalmas tárgya, mivel a felmentés indokai, a felmentést alátámasztó érvelés hiányzik. A munkáltatói döntés indokolásának hiányában a felmentett kormánytisztviselő a bíróság előtt nem tud mit vitatni, nincs olyan „vitaalap” (perbevitt bizonyíthatóan megsértett jog), amelyről az eljáró bíróság érdemben dönten tudna. Mindez azt jelenti, hogy **a felmentett kormánytisztviselő nem élhet a jogorvosláshoz való alkotmányos alapjoggal**, mert a Ktjt. 8. § (1) bekezdés b) pontjának szabályozása tulajdonképpen kizárja a jogorvoslathoz való alapjog immanens tartalmának az érvényesülését. [Alkotmánybíróság 8/2011. (II. 18.) AB határozat indokolása]

Az indokolási kötelezettség hiánya arra vezet, hogy az eljáró bíróságnak a nemzeti jog szerint nincs tárgyi alapja a munkáltatói döntés jogszerűségének a vizsgálatára, nincs a jogvita tárgyává tehető indokolás, amit érdemben felülvizsgálhatna az eljáró bíróság. Mindebből az következik, hogy az eljáró bíróság a döntés jogszerűségét érdemben nem tudja elbírálni, illetve az esetek döntő többségében – szűk körű kivételek mellett – az indokolási kötelezettség hiányában kénytelen a munkáltatói döntés formális szempontú vizsgálata alapján annak jogszerűségét kimondani.

Álláspontom szerint attól, hogy **a munkáltató intézkedése formailag jogszerű, nem jelent egyértelmű rendeltetésszerűséget** egy súlyosan Alkotmány és Alaptörvény, továbbá az Európai Unió jogrendszerének jogelvéibe, valamint az EJEE-be mint vonatkozó nemzetközi szerződésekbe ütköző törvényi rendelkezés alkalmazása esetén.

4.2.2. A bíróság vizsgálati és mérlegelési joga levezethető a Ktjt. 8. § (1) bekezdésének az alkotmányellenességét megállapító 1068/B/2010. AB határozat szövegéből is. Annak IV. fejezet 6. pontja harmadik bekezdésében kifejtett jogi álláspont szerint ugyanis a felperes felmentésekor hatályos Alkotmány 57. § (1) bekezdésében foglalt eljárási garanciák teljesedéséhez önmagában a bírói út megléte nem elegendő, **az Alkotmány illetve az Alaptörvény által megkövetelt hatékony jogvédelem attól függ, hogy a bíróság mit vizsgálhat felül.** Amennyiben *valós lenne azaz alperesi érvelés, hogy a bíróságok nem*

vizsgálhatnák a munkáltatói döntés jogszerűségét és megalapozottságát, akkor a jogszabályok által a munkáltatói intézkedéssel szemben biztosított jogorvoslati jog puszta formalitás lenne, és nem biztosítaná az Alkotmányban, Alaptörvényben is hivatkozott eljárási garanciákat.

Az alperesi munkáltató a felperes kormánytisztviselői jogviszonyát indokolás nélkül felmentéssel – a Kjt. 8. § (1) bekezdése ügyében hozott AB határozat kihirdetését megelőzően 2010. december 14. napján kelt, és 2010. december 29. napjával kezdődő munkáltatói intézkedésével szüntette meg, 2011. március 01-i hatállyal.

Az Alkotmánybíróság hivatkozott határozatában megállapította többek között, hogy a törvényhozó azzal, hogy nem szabályozta a munkáltatói felmentés törvényi feltételeit, és lehetőséget adott a döntés indokolásának mellőzésére, aránytalanul korlátozta a kormánytisztviselőt a bírói jogvédelemhez való jogában. Álláspontunk szerint a jelen ügyet nem a Fővárosi Törvényszék tételes jogot leszűkítő értelmezése, hanem Magyarország mint jogállam által vállalt nemzetközi kötelezettségek tükrében kell megítélni, hiszen ez utóbbiak a magyar állam által alkotott jog mellett szintén a magyar jogrendszer részét képezik.

A Fővárosi Törvényszéknek törvényben biztosított lehetősége lett volna arra, hogy a felperes ügyében a Kjt. 8. § (1) bekezdésének kizárását kezdeményezze az új Abtv. 25. §-a továbbá 32. § (2) bek. alapján, amely éppen az ilyen esetek megoldását célozza; „*A bíró a már elbírált alkotmányellenes jogszabályon alapuló eljárása esetén pusztán alkalmazási tilalmat kérve is előterjeszthet indítványt – ha azt az AB már nem mondta ki megsemmisítő határozatában*”. Ha tehát az AB egy ügyben – pl. az eljárás *absztrakt* jellege miatt – nem mondja ki az alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazásának tilalmát, az nem jelenti azt, hogy utóbb *konkrét* ügyben (akár bírói kezdeményezés, akár alkotmányjogi panasz alapján) ne rendelkezhetne róla.

Ebben az esetben álláspontunk szerint figyelemmel kell lenni az **Alaptörvény 28. cikkében foglalt rendelkezésekre** is. Mint ahogy erre korábban is utaltunk már a **bíróságoknak a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét az Alaptörvénnyel összhangban kell értelmeznie**.

Ha egy – egyszerre több alkotmányos és alkotmányellenes szabályt is magában foglaló – jogszabályi rendelkezést az Alkotmánybíróság *pro futuro* semmisített meg, ezáltal meghatározott ideig fenntartva a rendelkezés alkalmazását, az nem jelenti azt, hogy a bíróságnak a rendelkezésben foglalt alkotmányellenes szabályt alkalmaznia kell és lehet. A bírónak az elé tárt jogvitát alkotmányos jogszabály alapján kell eldöntenie. Ha az adott időpontban alkalmazandó – alkotmányellenes szabályt is tartalmazó – jogszabályi rendelkezést a bírónak nem sikerül az Alaptörvénnyel összhangban úgy értelmeznie, hogy az ne vezessen alapvető jog sérelméhez, akkor a bírói döntés – adott esetben akár érdemben – befolyásoló alaptörvény ellenességet is eredményezhet.

Az AB kimondta, hogy a Kjt. 8. § (1) bekezdés b) pontja alkotmányellenes, azt pedig, hogy ez esetben az alaptörvény ellenesség az alkotmányellenességgel egyezik, azt az Alkotmánybíróság szintén megállapította 34/2012. (VII. 17.) AB határozata indokolásának 34-37. pontjaiban.

Megjegyezzük továbbá, hogy a munkáltatói döntés alapját képező Kjt. nem önmagában „kizárólagosan alkalmazandó és minden felülíró jogszabályként” áll az egész hazai jogrendszerben. Annak szerves részét képezi a magyar jogrendszer részét képező a belső jogba transzformált Nemzetközi egyezmények összessége, Európai Unió vonatkozó joganyaga, az Alkotmány illetve 2012. január 01-től kezdődően az Alaptörvény, továbbá a felmentés közzései Ktv. és régi Mt. is.

Ezzel kapcsolatban megjegyezzük továbbá, hogy közjogi értelemben a jogi szakirodalom álláspontja szerint is **a nemzetközi jogot kihirdető norma a hierarchiában felette áll a belső jogi szabálynak.**

Fenti álláspontunk megerősítése érdekében ismételtül utalunk dr. Sólyom László, dr. Sonnevend Pál, dr. Kondorosi Ferenc, és dr. Patyi András – dr. Varga Zs. András jogtudósok álláspontjára:

- „a törvénnyel kihirdetett nemzetközi egyezmények a jogforrási hierarchiában az Alkotmány és a törvények szintje között helyezkednek el”¹. (dr. Kondorosi Ferenc)
- a „törvénnyel kihirdetett nemzetközi szerződések a Alkotmányon kívül minden belső jogszabállyal szemben előnyt élveznek”², (dr. Sonnevend Pál)
- „a törvénnyel kihirdetett nemzetközi szerződések az Alkotmány kivételével minden belső jogszabályt megelőznek”³. (dr. Sólyom László)
- a nemzetközi jogforrás – kihirdetési formájától függetlenül – felette áll a hazai jogforrásoknak, az Alaptörvényt kivéve⁴. (dr. Patyi András és dr. Varga Zs. András)

Jóllehet az idézett jogtudósok közül az első három a fenti következtetést az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (rég. Abtv.) rendelkezéseinek értelmezéséből vezették le, azonban álláspontunk szerint ezen **jogdogmatikai felfogás** az ezt követően elfogadott **Alaptörvény alapján is irányadó**, hiszen;

- Az Alaptörvény a Nemzeti hitvallás c. részben ugyanis rögzíti, hogy tiszteletben tartjuk történelmi alkotmányunk vívmányait, továbbá
- az Alaptörvény R) cikkének (3) bekezdése alapján az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történelmi alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.

Fontosnak tartjuk rögzíteni, hogy a **negyedikként felsorolt szerzőpáros az Alaptörvény hatályba lépését követően is fenntartotta idézett dogmatikai álláspontját.**

A törvényhozó azzal, hogy nem szabályozta a munkáltatói felmentés törvényi feltételeit, és lehetőséget adott a döntés indokolásának mellőzésére, álláspontunk szerint aránytalanul korlátozta a kormánytisztviselőt a bírói jogvédelemhez való jogában.

¹ lásd. Dr. Kondorosi Ferenc: Az EU tagság jogi összefüggései: egyetemi jegyzet, Budapest, 2006. 33. old.

² lásd. Dr. Sonnevend Pál: Nemzetközi jog és belső jog a magyar jogrendszerben: a magyar Alkotmánybíróság gyakorlata

³ lásd. Dr. Jakab András: Az Alkotmány kommentárja, 2009. 376. old.

⁴ lásd. Dr. Patyi András és dr. Varga Zs. András által jegyzett „Általános Közigazgatási Jog” c. egyetemi tankönyv 2012, 98. oldal

4.2.3. Megjegyzem továbbá, hogy az Emberi Jogok Európai Bírósága maga is utalt a **K.M.C. kontra Magyarország** ügyében hozott véglegessé vált ítéletének 34. pontjában, hogy az **Abh. érvrendszere**, továbbá az **abban felhívott strasbourgi precedensei** valóban **egybevágnak, sőt megfelelnek az Európai Unió Alapjogi Chartájában és az Európai Szociális Chartában foglaltaknak** is. Az Alkotmánybíróság már lassan tíz éve kimondta, hogy **az Emberi Jogok Európai Bíróságának felfogása a magyar joggyakorlatot alakítja és kötelezi** [18/2004. (V. 25.) AB határozat, ABH 2004, 303, 306.] A magyar bírósági rendszer bírái tehát azzal a helyzettel szembesülnek, hogy a jelen esetben a **pozitív magyar jog ellentétes** a vonatkozó **nemzetközi jogi [az Alaptörvény Q) cikke és az Alaptörvény negyedik módosítása óta a Záró és vegyes rendelkezések 8. pontjában újra megerősített pacta sunt servanda elvével]** és az **Európai Unió jogrendszerével [az Alaptörvény E) cikke értelmében]** is, ráadásul az a strasbourgi és a luxemburgi bírósági gyakorlat fényében jelen munkaügyi perben esetben sem egyeztethető össze.

Ezzel kapcsolatban előzetesen utalok arra a tényre is, hogy **az Alkotmánybíróság korábbi döntéseiben az alkalmazhatóságot kizárólag alkotmányellenesség szempontjából vizsgálta, nem pedig a nemzetközi szerződésbe ütközés szempontjából.**

3. Az Alkotmánybírósághoz a Kjt. 8. § (1) bek. b) pontja vonatkozásában eddig benyújtott alkotmányjogi panaszok ügyében hozott végzései

4.3.1. Az Alkotmánybíróság honlapján megtalálható információk szerint a mai napig **összesen hat esetben fordultak alkotmányjogi panasszal az indokolás nélkül felmentett volt kormány és köztisztviselők az Alkotmánybírósághoz** munkaügyi perük jogerős elvesztését követően. Az alábbiakban hivatkozott határozatok tanulsága szerint **az Alkotmánybíróság** az említett ügyekben A Fővárosi Törvényszék 49. Mf. 632.380/2011/3 számú jogerős ítéletével szemben 3041/2013 (II. 28.) AB végzésével, a Fővárosi Törvényszék 51. Mf. 636.420/2011/4 számú jogerős ítéletével szemben 3042/2013 (II. 28.) AB végzésével, a Fővárosi Törvényszék 49. Mf. 638.367/2011/5 számú jogerős ítéletével szemben 3045/2013 (II. 28.) AB végzésével, a Fővárosi Törvényszék 51. Mf. 635.021/2011/4 számú jogerős ítéletével szemben 3067/2013 (IX. 17.) AB végzésével, a Nógrád Megyei Bíróság 15. Mf. 20.793/2011/3 számú jogerős ítéletével szemben IV/1417/2012 AB végzésével, a Nógrád Megyei Bíróság 2. Mf. 20.774/2011/4 számú jogerős ítéletével szemben 3043/2013. (II. 28.) AB végzésével **utasította el** a hozzá benyújtott alkotmányjogi panaszokat.

A hivatkozott AB határozatokat áttekintve megállapítható, hogy az AB a hivatkozott határozataiban valamennyi kérelmező azzal a kéréssel fordult az AB-hoz, hogy a 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 27. és 43. §-ai alapján állapítsa meg a Kjt. 8. § (1) bekezdésének alkotmányellenességét, semmisítse meg a jogerős bírósági ítéletet, és **zárja ki a Kjt. 8. § (1) bekezdésének alkalmazhatóságát a konkrét munkaügyi perben.**

4.3.2. Az AB valamennyi esetben kivétel nélkül visszautasította a hozzá benyújtott alkotmányjogi panaszokat arra hivatkozva, hogy a Kjt. megtámadott szakaszának alkotmányosságáról már korábban, absztrakt normakontroll keretében döntött és **pro futuro semmisítette meg azokat.** A pro futuro megsemmisítésből viszont az következik, hogy az AB által megjelölt időpontig az alkotmányellenes jogszabályt alkalmazni kell. A visszautasító végzések a 34/2012. (VII. 17.) AB határozat érvelésére hivatkoznak, amely

szerint „ha egy korábbi határozat konkrét ügyben vagy ügyekben nem rendelt el semmilyen alkalmazási tilalmat, és *bírói kezdeményezésről vagy alkotmányjogi panaszról nem kellett döntenie, akkor a hasonló ténybeli alapból származó, azonos jog alapján keletkezett jogviszonyok úgy nyerhetnek el hasonló elbírálást a rendes bíróság előtt, ha az AB az utóbb benyújtott kezdeményezés alapján sem mondja ki a jogszabály alkalmazhatatlanságát*”. Az AB korábbi joggyakorlatában arra hivatkozott tehát, hogy vannak olyan ügyek, melyekben nem volt lehetőség az alkotmányellenes jogszabály alkalmazhatóságának kizárására, ezért „a jogbiztonság követelménye azt írja elő”, hogy az összes többi ügyben is alkalmazni kelljen a jogszabályt, hogy azonos ténybeli alapon nyugvó ügyek, azonos – alkotmányellenes – elbírálásban részesüljenek. Tehát a Ktjt. 8. § (1) bekezdéséről korábban ugyan megállapította az AB, hogy alkotmányellenes, és meg is semmisítette azt 2012. május 31-i hatállyal, de az ez időpont előtt indult bírósági eljárásokban kötelezővé tette a megsemmisített jogszabályhely alkalmazását. Ebből következően az fenti ügyekben hozott jogerős ítéletek **alkotmányellenes, alapjog sértő továbbá nemzetközi szerződésbe egyaránt ütköző** voltak ellenére továbbra is hatályban maradtak.

4.3.3. A hivatkozott AB végzésekhez dr. Stumpf István alkotmánybíró illetve más alkotmánybírók is sok esetben különvéleményeket fűztek. Ezek kiemelték, hogy a többségi döntés véleménye szerint nem hozható összhangba az alkalmazási tilalom és az alkotmányjogi panasz céljával, illetve a józan észnek megfelelő jogértelmezés követelményével. Érvelésük szerint a döntés megfosztja az indítványozót az alkotmányjogi panasz nyújtotta jogorvoslati lehetőségtől az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (régii Abtv.) szabályai alapján hozott határozatok érvelésére hivatkozva, holott a panasz intézménye érdemben lett újraszabályozva az a 2011. évi CLI. törvényben (Abtv.). Kifejtették azon álláspontjukat is, hogy ezt az ellentétet a jogorvoslat javára kellett volna feloldani. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdésével összefüggésben kifejtette, hogy az indítványozóknak a támadott jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközés vizsgálatának lefolytatása iránt nincs indítványozói jogosultsága.

Ebből következően a nemzetközi standardoknak is megfelelő alapjogvédelem biztosítása az Alkotmánybíróság által az Abtv. 32. § (1) bekezdésében biztosított hivatalból is gyakorolható hatáskör révén érhető el, ezért felhívjuk jelen ügyben a T. Alkotmánybíróság figyelmét a hivatalból történő eljárás lefolytatásának lehetőségére is.

V. Jogi érvelés. Az Alkotmánybíróság kifogásolt jogszabályi rendelkezés ügyében hozott határozatainak a Fővárosi Törvényszék általi Alaptörvény ellenes téves értelmezése annak nemzetközi szerződésbe ütközése

Az Alaptörvény 25. Cikke tartalmazza a bíróságok igazságszolgáltatási feladatait, miszerint

„(2) A bíróság dönt

- a) büntetőügyben, magánjogi jogvitában, törvényben meghatározott egyéb ügyben;
- b) a közigazgatási határozatok törvényességéről;
- c) az önkormányzati rendelet más jogszabályba ütközéséről és megsemmisítéséről;

d) a helyi önkormányzat törvényen alapuló jogalkotási kötelezettsége elmulasztásának megállapításáról.”

A T. Alkotmánybíróság jogértelmezése alapján a bíróságok érdemi ítélkező tevékenységük útján teljesítik fent hivatkozott feladataikat. **Az érdemi ítélkező tevékenység, mint cselekménysorozat mibenlétéhez a T. Alkotmánybíróság interpretálására támaszkodva az alábbiak fejthetők ki.**

„Az ítélkezés szűkebb értelmű jelentése [az Alkotmány 50. § (1) és (2) bekezdésére és a 70/K. §-ra is figyelemmel] a bíróságok olyan tevékenységére utal, amikor jogvitát vagy jogsértést jogszabály alapján bírálnak el, vagy valamely alkotmányos jog megsértésével vagy vélt megsértésével összefüggésben hoznak olyan döntést, mely a jogokra, kötelezettségekre vagy az érintettek törvényes érdekeire érdemi kihatással van. Ez az ítélkező tevékenység alapvetően az ügynek vagy az ügyhöz szorosan kapcsolódó érdemi kérdésnek a jogerős eldöntésére irányul ügy, hogy a bíróság meghozott határozatához maga is kötve van.”

Álláspontunk szerint a felperessel szemben alkalmazott alperesi munkáltatói intézkedés ellentétes az Emberi Jogok és Alapvető Szabadságjogok Védelméről szóló, Rómában 1950. november 4-én kelt Egyezmény (EJEE, melyet Magyarországon az 1993. évi XXXI. tv. hirdetett ki) 6. cikkének (1) bekezdésében és 13. cikkében foglalt rendelkezésekkel.

A kormánytisztviselők jogállásáról szóló 2010. évi LVIII tv. (Kjt.) 8. § (1) bekezdésének jogellenességével kapcsolatban a Fővárosi Törvényszék előtti eljárás során is hivatkozunk arra, hogy Alkotmánybíróság teljes ülése jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközésének, valamint jogszabály alaptörvény-ellenességének vizsgálatára irányuló két bírói kezdeményezés alapján a 98%-os különadó ügyében 2014. február 24-én III/1499/2013. ügyiratszámom határozatot hozott.

A nemzetközi szerződésbe ütközés vizsgálata az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés f) pontja szerinti hatásköre. Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 32. § (1) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés f) pontjában foglalt hatáskörében a jogszabályok nemzetközi szerződésbe ütközése vizsgálatát az indítványozók kezdeményezésére, illetve bármely eljárása során hivatalból végzi.

Az Abtv. 32. § (2) bekezdése értelmében a bíró – a bírósági eljárás felfüggesztése mellett – az Alkotmánybíróság eljárását kezdeményezi, ha az előtte folyamatban levő egyedi ügy elbírálása során olyan jogszabályt kell alkalmazni, amelynek nemzetközi szerződésbe ütközését észleli.

Az Alaptörvény Q) cikkének (2) bekezdése szerint Magyarország nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítja a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját.

Mint arra a Fővárosi Törvényszék előtti eljárás során is utaltunk rá az Emberi Jogok Európai Bírósága (EJEB) első esetben a K.M.C. kontra Magyarország ügyben a Kjt. 8. § (1) bekezdése alapján 2010. szeptember 27-én indokolás nélkül felmentett volt kormánytisztviselő ügyében ítéletet hozott. A 19554/11 számú, 2012. július 10-én hozott elmarasztaló ítéletében megállapította a magyar jogrendszer részét képező, EJEE 6. cikkelyének tisztességes eljárásra vonatkozó rendelkezése Magyarország által történő megsértését. Az ítélet 2012. november 19-én véglegessé vált. (K/6. sz. alatt mellékeljük.)

Az Emberi Jogok Európai Bírósága maga is utalt arra, hogy a K.M.C. kontra Magyarország ügyében hozott jogerős ítéletének 34. pontjában, hogy a 8/2011. (II. 18.) AB határozat érvrendszere továbbá az abban felhívott strasbourgi precedensei valóban egybevágóknak, sőt megfelelnek az Európai Unió Alapjogi Chartájában és az Európai Szociális Chartában foglaltaknak is. Az Alkotmánybíróság már lassan tíz éve kimondta, hogy az Emberi Jogok Európai Bíróságának felfogása a magyar joggyakorlatot alakítja és kötelezi [18/2004. (V. 25.) AB határozat, ABH 2004, 303, 306.] A magyar bírósági rendszer bírái tehát azzal a helyzettel szembesülnek, hogy a jelen esetben a pozitív magyar jog ellentétes a vonatkozó nemzetközi jogi [az Alaptörvény Q) cikke és az Alaptörvény negyedik módosítása óta a Záró és egyes rendelkezések 8. pontjában újra megerősített *pacta sunt servanda* elvével] és az Európai Unió jogrendszerével [az Alaptörvény E) cikke értelmében] is, ráadásul az a strasbourgi és a luxemburgi bírósági gyakorlat fényében ezek a Fővárosi Törvényszék ítéletével sem egyeztethetőek össze.

Idézet az EJEB-nak a K.M.C. v. Magyarország ügyben (ügyiratszám: 19.554/11) hozott jogerős ítéletéből:

„31. A Bíróság emlékeztet arra: bevett esetjoga szerint minden olyan egyén támaszkodhat az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésére, aki úgy véli, hogy jogellenes beavatkozás történt valamely (polgári jogi) jogának gyakorlásába, és aki azt panaszolja, hogy nem volt lehetősége arra, hogy igényét a 6. cikk 1. bekezdésében támasztott követelményeknek megfelelően bíróság elé terjessze (ld. *Le Compte, Van Leuven and De Meyere v. Belgium*, 23 June 1981, § 44, Series A no. 43). A Bíróság *Golder* ítéletben adott megfogalmazása szerint a 6. cikk 1. bekezdése a „bírósághoz való jog”-ot tartalmazza, amelynek egyik aspektusát a bírósághoz fordulás joga – azaz polgári jogi ügyekben bírósági eljárás indításának a joga – képezi. (ld. *Golder v. the United Kingdom*, 21 February 1975, § 36, Series A no. 18).

32. E jog azonban nem abszolút, hanem korlátozások alá vethető; a korlátozások hallgatólagosan megengedettek, hiszen a bírósághoz fordulás joga – a jog természetére figyelemmel – állami szabályozást igényel. Ebben a vonatkozásban a Szerződő Államok bizonyos terjedelmű mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, bár az Egyezményben foglalt követelmények tiszteletben tartásával kapcsolatos végleges döntés meghozatala a Bíróságra tartozik. A Bíróságnak arról kell meggyőződnie, hogy az alkalmazott korlátozások nem korlátozzák vagy csökkentik az egyén számára biztosított hozzáférést olyan módon vagy olyan mértékben, ami már a jog lényegét sérti. Továbbá, a korlátozás nem felel meg a 6. cikk 1. bekezdésének, ha nem törvényes célt szolgál, és nem áll fenn ésszerű arányossági viszony az alkalmazott eszközök, valamint az elérni kívánt cél között (ld. *Osman v. the United Kingdom*, 28 October 1998, § 147, Reports of Judgments and Decisions 1998-VIII).

33. A Bíróság továbbá megjegyzi, hogy az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdése a Szerződő Államokra hagyja a bírósághoz fordulás jogának az államok igazságügyi rendszerén belüli biztosítására szolgáló eszközök megválasztását. A Bíróságnak csak az a feladata, hogy megbizonyosodjon arról: a Szerződő Államok által választott módszer összhangban áll a tisztességes eljárás követelményeivel. Ebben a vonatkoztatásban emlékeztetni kell arra, hogy az Egyezmény célja „nem teoretikus vagy illuzórikus, hanem gyakorlati és hatékony jogok biztosítása”, továbbá, hogy a munkaügyi perindítás jogának hazai jogban történő fenntartása önmagában nem

biztosítja a bírósághoz fordulás jogának hatékony voltát abban az esetben, ha ezt a lehetőséget minden tartalomtól, és így a siker minden reményétől megfosztják (ld., *mutatis mutandis*, *Imbrioscia v. Switzerland*, 24 November 1993, § 38, Series A no. 275).

34. Az adott ügyben a Bíróság észrevételezi, hogy a kérelmezőnek szolgálatból elbocsátott korábbi kormánytisztviselőként elvileg jogában állt az elbocsátás bíróság előtti megtámadása. Mivel azonban a munkáltatónak az elbocsátás tekintetében nem állt fenn indokolási kötelezettsége, a Bíróság szerint elképzelhetetlen, hogy az Alperes munkáltató álláspontjának ismerete nélkül a kérelmező értelmes pert tudott volna indítani. A Bíróság számára ez a jogi konstelláció a lényegétől fosztja meg a kifogásolt kereseti jogot. A Bíróság azt is megjegyzi, hogy az Alkotmánybíróság – amelynek megközelítése részben a Bíróság releváns esetjogán alapult – többek között – jórészt az Európai Unió Alapjogi Chartája (ld. fenti 18. bekezdés), valamint a Módosított Európai Szociális Karta (ld. fenti 19. bekezdés) szellemével összhangban – hasonló megfontolások miatt semmisítette meg az alapul szolgáló hazai rendelkezést.

35. A fenti megfontolások elegendőek a Bíróság számára annak megállapításához, hogy a jelenlegihez hasonló polgári jogi jogokkal kapcsolatos jogvitákban az ilyen korlátozott felülvizsgálat a 6. cikk 1. bekezdése alapján nem tekinthető hatékony bírósági felülvizsgálatnak. Ezért a kérelmező bírósághoz forduláshoz való jogát megsértették (ld. *Obermeier v. Austria*, 28 June 1990, § 70, Series A no. 179; és, a contrario, *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italy*, no. 43509/08, §§ 57- 67, 27 September 2011).”

A felperessel szemben alkalmazott Kjt. 8. § (1) bekezdése az EJEB-nak hivatkozott ítéletei szerint az EJEE 6. cikkelyébe ütközik.

Ezt követően az EJEB-a az N.K.M. kontra Magyarország ügyben 2013. november 26-án – lényegileg a hivatkozott fenti ügygel azonos tényállás mellett 73.743/11 ügyiratszámom – szintén Magyarországot elmarasztaló ítéletet hozott. A hivatkozott határozatok időközben véglegessé váltak. (A fenti ítélet angol nyelvű változatát továbbá annak magyar nyelvű fordítását K/7. sz. alatt mellékeljük)

Utalunk arra, hogy a fenti ügyben a kérelmező jogviszonyát a jelen perhez hasonlóan a Kjt. 8. § (1) bekezdésének b) pontja alapján indokolás nélküli felmentéssel szüntették meg, és az ítélet 8. pontja alapján megállapítható, hogy Magyarország nem is vitatta az EJEE 6. cikkének megsértését.

Megemlítjük továbbá, hogy az EJEB előtt folyamatban volt másik ügyben, dr. Polgár Ákos kontra Magyarország közötti 23.174/11 szám alatti eljárásban a kérelmező és Magyarország között egyezség jött létre. (K/8. sz. alatt mellékletként hiteles fordítását csatoljuk – a dr. Polgár Ákos kontra Magyarország közötti 23.174/11 számú ügy döntésére; továbbá hivatkozunk az azonos tartalmú további ügyekre is: K/9. sz. Soproni kontra Magyarország; K/10. sz. V.F.E. kontra Magyarország; K/11. sz. K.I. kontra Magyarország; K/12. sz. M.P. kontra Magyarország; K/13. sz. Ko.I. kontra Magyarország)

Megállapítható, hogy a fenti ügyekben a Ktjt. 8. § (1) bekezdésének b) pontja alapján indokolás nélkül elbocsátott kérelmezőket Magyarország kártérítésben részesítette, így a hivatkozott ügyekben végül egyezséggel zárult az eljárás az EJEB előtt.

Az Egyezmény 6. Cikk 1. pontja szerint „a Magas Szerződő Felek vállalják, hogy magukra nézve kötelezőnek tekintik a Bíróság végleges ítéletét minden ügyben, amelyben félként szerepelnek”.

Az Alkotmánybíróság – az Alaptörvény 24. cikk a (2) bekezdés f) pontjában foglalt hatáskörében – megsemmisítheti a nemzetközi szerződésbe ütköző jogszabályt vagy jogszabályi rendelkezést, illetve sarkalatos törvényben meghatározott jogkövetkezményt állapít meg.

Az Alaptörvénynek sem ez a szabálya, sem az Abtv. 32. § (2) bekezdése nem tesz különbséget a jogszabályok között abból a szempontból, hogy hatályban vannak-e az indítvány elbírálásakor, vagy csak alkalmazandók az állam szervei által.

A nemzetközi szerződésekkel kapcsolatos eljárásokról szóló 2005. évi L. törvény 13. § (1) bekezdése alapján a nemzetközi szerződés értelmezése során az adott nemzetközi szerződéssel kapcsolatos jogviták eldöntésére joghatósággal rendelkező szerv döntéseit figyelembe kell venni.

Bírói eljárásban egyébként is gyakran előfordulhat, hogy időközben hatályát veszített jogszabályt kell alkalmazni, amint az a jelen esetben is fennáll. Jelen esetben is megítélésünk szerint ez a jogi helyzet.

Az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdése azt a kötelezettséget rója az államra, hogy nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítsa a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját.

Utalunk arra is, hogy e rendelkezés megfelel az előző Alkotmány 7. § (1) bekezdésében foglalt szabálynak, ezért a T. Alkotmánybíróság a 13/2013. (VI. 17.) AB határozatban foglaltakat irányadónak tekintette hivatkozott eljárása során.

Az 7/2005. (III. 31.) AB határozatban a testület rámutatott arra, hogy a jogállamiság alkotmányos elve [Alkotmány 2. § (1) bekezdés, jelenleg: Alaptörvény B) cikk (1) bekezdés] jelenti egyrészt a jogalanyok belső jognak (az Alkotmánynak és az alkotmányos jogszabályoknak) való alávetettségét, másrészt a magyar állam által vállalt nemzetközi jogi kötelezettségeknek való megfelelést.

A jogállamiság tételéhez képest az Alkotmány 7. § (1) bekezdése speciális alkotmányos rendelkezés, amely a belső jogi rendelkezések és a vállalt nemzetközi kötelezettségek egymáshoz való viszonyát rendezi. A nemzetközi kötelezettségvállalás végrehajtása, (adott esetben a szükséges jogalkotási feladat teljesítése) a jogállamiságot, ezen belül a nemzetközi jogi kötelezettségek jóhiszemű teljesítését magába foglaló Alkotmány 2. § (1) bekezdéséből, valamint a nemzetközi jog és belső jog összhangját megkövetelő 7. § (1) bekezdésből fakadó köteletség, amely attól a pillanattól fennáll, amikortól a nemzetközi szerződés (nemzetközi jogi értelemben) kötelezi Magyarországot. [ABH 2005, 83, 85–87.]

[31]

A nemzetközi szerződésben vállalt kötelezettség megszegése tehát nem csupán az Alaptörvény Q) cikkének (2) bekezdésével, de a jogállamiságot biztosító B) cikk (1) bekezdésével is ellentétes. Figyelemmel arra, hogy jogszabály az Alaptörvénnyel nem lehet ellentétes [Alaptörvény T) cikk (3) bekezdés], a Q) cikk (2) bekezdésének, illetve a B) cikk (1) bekezdésének sérelme miatt a nemzetközi jogba ütköző belső jogszabályt főszabály szerint az Alkotmánybíróságnak meg kellene semmisítenie.

Az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdéséből egyebek között az következik, hogy a nemzetközi jog és magyar jog összhangjának biztosítása nemcsak jogalkotói feladat, hanem valamennyi állami szervnek kötelezettsége, amikor a jogszabályokat értelmeznie kell. Ez azt jelenti, hogy az alkalmazandó jogszabályt a nemzetközi jogra is figyelemmel, azzal összhangban kell értelmezni.

A jelen esetben nemzetközi bíróság által nemzetközi szerződésbe ütközővé nyilvánított szabályról van szó, amelyet a törvény időközben történt hatályon kívül helyezése ellenére a folyamatban lévő bírósági ügyben alkalmazni kellene. Az Abtv. 42. § (1) bekezdésének a kötelező megsemmisítést előíró és az Abtv. 45. § (4) bekezdésének az alkalmazási tilalomra vonatkozó szabályai együttes értelmezése akkor nincs ellentétben a nemzetközi jog és a magyar jog összhangjának biztosítására vonatkozó kötelezettséggel, ha az Alkotmánybíróság a nemzetközi egyezménybe ütköző jogszabály alkalmazási tilalmát rendeli el a folyamatban lévő bírósági eljárásokban. Ennek hiányában Magyarország bíróságai arra kényszerülnének, hogy nemzetközi egyezménybe ütköző jogszabályt alkalmazzanak, amely további folyamatos Egyezmény sértéseket és EJEB előtti eljárásokat fog eredményezni.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága maga is utalt rá, hogy az eljárásban részletesen ismertetett K.M.C. v. Magyarország ügyében hozott jogerős ítéletének 34. pontja és az Abh. érvrendszere továbbá az abban felhívott strasbourgi precedensei valóban egybevágóak, sőt megfelelnek az Európai Unió Alapjogi Chartájában és az Európai Szociális Chartában foglaltaknak is. Az Alkotmánybíróság már lassan tíz éve kimondta, hogy az Emberi Jogok Európai Bíróságának felfogása a magyar joggyakorlatot alakítja és kötelezi [18/2004. (V. 25.) AB határozat, ABH 2004, 303, 306.]

Jelen perben tehát a Fővárosi Törvényszék azzal a helyzettel szembesült, hogy a jelen esetben a pozitív magyar jog ellentétes a vonatkozó nemzetközi jogi [az Alaptörvény Q) cikke és az Alaptörvény negyedik módosítása óta a Záró és egyes rendelkezések 8. pontjában újra megerősített *pacta sunt servanda* elvével] és az Európai Unió jogrendszerének alapelveivel [az Alaptörvény E) cikke értelmében] is, ráadásul az a strasbourgi és a luxemburgi bírósági gyakorlat fényében ítélete jelen munkaügyi perben sem egyeztethető össze azokkal.

Hangsúlyozandó, bár jóllehet az EJEB előtti eljárásokban a magyar állam volt a közvetlenül elmarasztalt fél, ugyanakkor nyilván elmarasztaltak minősülnek a magyar állam azon közigazgatási és egyéb jogalkalmazó szervei – köztük az alperes is – melyek a törvénnyel kihirdetett nemzetközi szerződéssel ellentétes magyar jogszabály hatályosulásában közreműködtek.

Ezzel kapcsolatban ismételt utalunk arra, hogy a szakirodalom alapján **a nemzetközi jogforrás – kihirdetési formájától függetlenül – felette áll a hazai jogforrásoknak, az Alaptörvényt kivéve**⁵. (dr. Patyi András és dr. Varga Zs. András)

A Fővárosi Törvényszék jogalkalmazóként alkotmányos kötelezettségét az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdése és B) cikk (1) bekezdése szerint akkor tudta volna teljesíteni, ha a törvénnyel kihirdetett nemzetközi szerződéssel ellentétes azonos vagy alacsonyabb szintű magyar jogszabályt a jogalkalmazás során annak figyelembevételével értelmezi, **ennek során pedig észlelve a hivatkozott rendelkezés Alaptörvénybe és nemzetközi szerződésbe ütközését alkalmazásának kizárása iránt az Abtv. 32. § (2) bekezdése alapján kezdeményeznie kellett volna a T. Alkotmánybíróság eljárását.**

A 98%-os különadó vonatkozásában született AB döntés, és a jelen eljárásban is irányadó tényállás között **eljárásjogi szempontból teljes azonosság fedezhető fel:**

- Adott egy nemzeti tagállami jogszabály, amelyről több magyar állampolgár is azt állítja, hogy jogellenes és európai uniós jogelveket, valamint nemzetközi szerződésben is vállalt alapjogokat sért,
- az adott jogszabályt időközben módosítják/hatályon kívül helyezik, azonban az ezt megelőzően keletkezett jogviszonyokban azt alkalmaznia kell(ene) az ügyekben eljáró bíróságoknak,
- az adott jogszabály kapcsán a strasbourgi emberi jogi bíróság több esetben is megállapítja az EJEE-be ütközést és Magyarországot kártérítés megfizetésére kötelezi.

Egyetlen egy lényeges különbség azonban fennáll: a 98%-os különadóra vonatkozó jogszabály, illetőleg az ennek vonatkozásában született EJEB döntések alapján az ügyben eljáró bíróságok az AB-hoz fordultak, amely kizárta a nemzetközi szerződéssel ellentétes nemzeti jogszabály alkalmazhatóságát a folyamatban lévő ügyekben, míg a jelen perben alkalmazandó **Ktjt. 8. § (1) bek. b) pontja, illetőleg az EJEB ennek vonatkozásában született fenti döntései kapcsán ilyen megkeresésre a bíróságok részéről még nem került sor, holott annak eredménye a hivatkozott AB döntés alapján szinte egyértelműnek mondható: az alkalmazhatóság kizárása.**

Ismételt hivatkozva, az Abtv. 32. § (2) bekezdése értelmében a bíró – a bírósági eljárás felfüggesztése mellett – az Alkotmánybíróság eljárását **kezdeményezi**, ha az előtte folyamatban levő egyedi ügy elbírálása során olyan jogszabályt kell alkalmazni, **amelynek nemzetközi szerződésbe ütközését észleli.**

Az Abtv. hivatkozott szakasza értelmében az eljárás felfüggesztése és az Alkotmánybíróság eljárásának a kezdeményezése nem mérlegelési jogkörben meghozható döntse, hanem kötelezettsége annak a bírónak (bírói tanácsnak), aki az alkalmazandó jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközését észleli. Tekintettel a hivatkozott rendelkezésekre a Fővárosi Törvényszék ítélete súlyosan jogszabálysértő. Jelen eseten pedig a K.M.C. kontra Magyarország, és az N.K.M. kontra Magyarország ügyben nemzetközi bíróság által hozott végleges ítéletek alapján a nemzetközi szerződésbe ütközése az alkalmazandó jogszabálynak egyértelmű, azaz az Alkotmánybírósági eljárás kezdeményezése a Fővárosi Törvényszék részére a felperes Alaptörvényben, illetve az EJEE-ben biztosított alapjogai védelmében álláspontunk szerint a Fővárosi Törvényszék részére nem képezte mérlegelés tárgyát az kötelező lett

⁵ lásd. Patyi András és Varga Zs. András által írt „Általános Közigazgatási Jog c. egyetemi tankönyv 2012, 98. oldalát

volna a felperes esetében. Megítélésünk szerint alkotmányos szempontból jelen ügyben visszas helyzet áll elő, mivel a T. Alkotmánybíróság a jogbiztonság elvére hivatkozva hagyta hatályban a Ktjt. 8. § (1) bek. b) pontját, ugyanakkor III/1499/2013. sz. határozatában szintén a jogbiztonság elvére hivatkozva mondta ki egy nemzetközi szerződésekbe ütköző törvény visszamenőleges hatályú általános alkalmazási tilalmát is.

Jelen ügyben tehát a jogbiztonság alkotmányos elve konkurál a jogbiztonság alkotmányos alapelvével, illetve a nemzetközi szerződésekben vállalt kötelezettség Alaptörvényben is rögzített elvével.

Tekintettel arra, hogy az EJEB-nak eddig meghozott mindkét ítélete megállapította EJEE hivatkozott rendelkezése megsértését, továbbá ezt maga a Magyar Állam képviselői is elismerték az eljárás során ezért Alaptörvény hivatkozott rendelkezései nem teszik lehetővé Magyarország által ratifikált és a belső jog részévé transzformált nemzetközi szerződésekbe ütköző, továbbá Alaptörvény ellenes jogszabályi rendelkezések felperessel szemben történő alkalmazását.

Figyelemmel a hivatkozott az EJEB-nak ítéleteiben jelen alkotmányjogi panasz elbírálása során is releváns fontos megállapításaira, melyek a támadott Alapügyben Hozott döntés Alaptörvény és nemzetközi szerződésbe ütközését támasztják alá, a hivatkozott ítéletek releváns részeire tekintettel indítványozom azt, hogy a T. Alkotmánybíróság tekintse jelen alkotmányjogi panaszom érvrendszerének azokat alapjogvédelmi feladatainak ellátása során.

VI. KÉRELEM

Tisztelt Alkotmánybíróság!

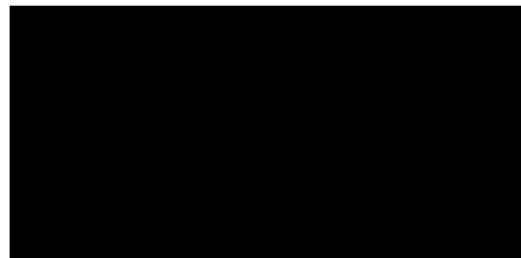
Az előzőekben kifejtetteket összefoglalva kérem, hogy az alkotmányjogi panaszban foglaltakat elbírálva folytassa le a kormánytisztviselők jogállásáról szóló 2010. évi LVIII. törvény (Ktjt.) már nem hatályos 8. § (1) bekezdés b) pontja Alaptörvénnyel való összhangjának, továbbá nemzetközi szerződésbe ütközésének vizsgálatát valamint jelen ügyben történő alkalmazhatóságának vizsgálatát. Indítványozom, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a Alapügyben Hozott döntés (Fővárosi Törvényszék 51. Mf. 635.811/2013/5. sz. ítélete) az Alaptörvényben biztosított alapjogaimat sérti, az nemzetközi szerződésbe ütközik, az Alaptörvény, vonatkozó rendelkezései téves értelmezésén alapul; és mindezekre tekintettel semmisítse meg azt.

Kérem továbbá, hogy az Abtv. 53. § (4) bekezdése alapján a T. Bíróság szíves intézkedését arra vonatkozóan is, hogy az alkotmányjogi panaszban támadott Fővárosi Törvényszéki döntés alapján általam fizetendő első és másodfokú perköltség fizetésére vonatkozó kötelezettségemet az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig elfüggesztésre kerüljön.

Szíves eljárásukat megköszönve

Budapest, 2014. június 15.

Tisztelettel:

Mellékletek:

K/1 – Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya

K/2 – A Fővárosi Munkaügyi Bíróság 24. M. 187/2011/13. ügyiratszámú 2011. december hó 01. napján kelt elsőfokú határozata

K/3 – A Fővárosi Törvényszék 51. Mf. 631.047/2012/3. számú 2012. március hó 07. napján kelt végzése.

K/4 – A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 22. M. 1458/2012/9. sz. 2013. május 06-án kelt ítélete.

K/5 – A Fővárosi Törvényszék 51. Mf. 635.811/2013/5. számú 2014. február hó 28. napján kelt másodfokú végzése.

K/6 – Az EJEB K.M.C. kontra Magyarország ügyében 2012. július 10-én 19.554/11. ügyiratszámom hozott végleges ítélete.

K/7 – Az EJEB N.K.M. kontra Magyarország ügyében 2013. november 26-án 73.743/11. ügyiratszámom hozott végleges ítélete.

K/8 – Az EJEB dr. Polgár Ákos kontra Magyarország ügyben 2013. június 04-én 23.174/11. ügyiratszámom hozott végzése.

K/9 – Az EJEB Soproni Jolán KLatalin kontra Magyarország ügyben 2013. június 04-én 33.820/11. ügyiratszámom hozott végzése.

K/10 – Az EJEB V.F.E. kontra Magyarország ügyben 2013. június 04-én 21.819/11. ügyiratszámom hozott végzése.

K/11 – Az EJEB K.I. kontra Magyarország ügyben 2013. június 04-én 22.256/11. ügyiratszámom hozott végzése.

K/12 – Az EJEB M.P. kontra Magyarország ügyben 2013. június 04-én 42.357./11. ügyiratszámom hozott végzése.

K/13 – Az EJEB Ko.I. kontra Magyarország ügyben 2013. június 04-én 22.280/11. ügyiratszámom hozott végzése.